

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie umiejętności czytania

(2012/C 393/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UWZGLĘDNIAJĄC:

1. Konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) ⁽¹⁾, w których wyznaczono cel polegający na obniżeniu do roku 2020 odsetka uczniów osiągających słabe wyniki w zakresie umiejętności podstawowych (czytanie, matematyka i nauki przyrodnicze) do poziomu 15 %.
2. Rezolucję Rady z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie odnowionej europejskiej agendy w zakresie uczenia się dorosłych ⁽²⁾, której celem jest poprawienie umiejętności czytania i liczenia wśród dorosłych, a także poszerzenie oferty edukacyjnej dla Europejczyków o niskich kwalifikacjach,

A ZWŁASZCZA PRZYPOMINAJĄC O:

Konkluzjach Rady z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie podnoszenia poziomu podstawowych umiejętności w kontekście europejskiej współpracy na rzecz szkół na miarę XXI wieku ⁽³⁾, w których potwierdzono zobowiązanie państw członkowskich, w kontekście ich wysiłków na rzecz reform, do poświęcenia szczególnej uwagi tworzeniu programów nauczania i promowaniu w nich umiejętności czytania, na wszystkich etapach kształcenia; do pobudzania motywacji do czytania, zwłaszcza wśród chłopców; do zbadania wpływu nowych technologii na umiejętność czytania wśród dzieci w celu wykorzystania potencjału takich technologii na potrzeby nowych form uczenia się; do zapewnienia lepszego wsparcia osobom mającym problem z czytaniem i uczniom ze środowisk migracyjnych; do zapewnienia nauczycielom lepszego przygotowania w zakresie przekazywania umiejętności czytania oraz do wzmocnienia etosu szkoły,

DEFINIUJĄC:

Umiejętność czytania jako umiejętność składającą się zarówno z kompetencji w zakresie czytania, jak i pisania pozwalających

zrozumieć, wykorzystać i krytycznie ocenić różne formy informacji, w tym teksty pisane, drukowane, elektroniczne oraz obrazy, i obejmującą: podstawową, funkcjonalną i wielopoziomą umiejętność czytania ⁽⁴⁾,

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJĄC:

Sprawozdanie unijnej grupy ekspertów wysokiego szczebla ds. umiejętności czytania i pisania ⁽⁵⁾, w którym zgromadzono najważniejsze fakty dotyczące umiejętności czytania w UE i w którym wezwano do podjęcia działań na rzecz poprawy umiejętności czytania w UE,

W ŚWIETLE:

Konferencji pt. „Literacy for All”, zorganizowanej przez prezydencję w Nikozji w dniach 5–6 września 2012 r., podczas której po raz pierwszy przedstawiono wnioski ze sprawozdania grupy wysokiego szczebla,

oraz nieformalnego spotkania ministrów, które odbyło się w dniach 4–5 października 2012 r. i podczas którego ministrowie edukacji UE omawiali zagadnienia związane z umiejętnością czytania,

ODNOTOWUJĄC, ŻE:

1. Umiejętność czytania ma w życiu kluczowe znaczenie: umożliwia rozwijanie indywidualnej zdolności refleksji, formułowanie wypowiedzi ustnej, krytyczne myślenie i empatię, stymuluje rozwój osobisty, zwiększa poczucie pewności siebie oraz daje poczucie tożsamości i pełnego udziału w społeczeństwie i gospodarce opierających się na wiedzy i charakteryzujących się cyfryzacją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 323 z 30.11.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Podstawowa umiejętność czytania: znajomość liter, słów i struktur tekstu niezbędna do czytania i pisania na poziomie dającym wiarę w siebie i motywującym do dalszego rozwoju.

Funkcjonalna umiejętność czytania: umiejętność czytania i pisania na poziomie, który umożliwia rozwój i funkcjonowanie w społeczeństwie, w domu, w szkole i w pracy.

Wielopoziomowa umiejętność czytania: zdolność wykorzystywania umiejętności czytania i pisania w celu tworzenia, rozumienia, interpretowania i krytycznego oceniania informacji na piśmie. Stanowi ona podstawę aktywności w świecie cyfrowym i podejmowania świadomych wyborów w zakresie finansów, zdrowia itd.

⁽⁵⁾ http://ec.europa.eu/education/literacy/what-eu/high-level-group/documents/literacy-final-report_en.pdf

2. Niski poziom umiejętności czytania spowalnia wzrost gospodarczy i ogranicza jego trwałość. Zrealizowanie unijnego celu polegającego na obniżeniu odsetka piętnastolatków osiągających słabe wyniki w zakresie umiejętności czytania do poziomu poniżej 15 % może przynieść państwom członkowskim znaczące korzyści gospodarcze.
3. Umiejętność czytania utrzymuje się w większości europejskich krajów na niezmiennym poziomie i wciąż u co najmniej 1,1 mln piętnastolatków (czyli w przypadku co piątego z nich) jest niedostateczna ⁽¹⁾.
4. Umiejętność czytania to punkt wyjścia do wszelkiej dalszej nauki. Poprawa umiejętności czytania to skuteczny sposób na zwalczanie podstawowych przyczyn zjawisk takich jak: wczesne kończenie nauki, bezrobocie i słaby poziom uczestnictwa osób o niskich kwalifikacjach w uczeniu się przez całe życie.
5. Nasilająca się cyfryzacja wymaga coraz bardziej zaawansowanej umiejętności czytania, w tym zdolności krytycznego oceniania tekstów, radzenia sobie z ich różnymi rodzajami, rozszyfrowywania obrazów oraz porównywania i łączenia ze sobą różnych elementów informacji. Dzięki portalom społecznościowym umiejętność pisania zyskała na widoczności i na znaczeniu.
6. We wszystkich europejskich krajach istnieje znacząca różnica w efektach uczenia się uczniów ze środowisk w korzystnej sytuacji społeczno-ekonomicznej i uczniów ze środowisk defaworyzowanych. W wielu państwach UE uczniowie sytuujący się pod względem statusu społecznego w dolnym kwartyle są opóźnieni w stosunku do uczniów należących do górnego kwartyle o więcej niż dwa czy nawet trzy lata, a w kilku krajach piętnastoletni uczniowie ze środowisk defaworyzowanych coraz częściej uznawani są za funkcjonalnych analfabetów.
7. Pod względem wyników w czytaniu między chłopcami a dziewczętami w wieku 15 lat istnieją znaczące, coraz większe różnice, odpowiadające mniej więcej jednemu rokowi, a główną przyczyną tego stanu rzeczy jest brak motywacji.
8. W kształceniu i szkoleniu zawodowym w niektórych przypadkach brakuje odpowiedniego wsparcia, które pozwoliłoby zwiększyć umiejętności podstawowe i zrozumieć znaczenie umiejętności czytania w kontekście umiejętności związanych z pracą,

ZGADZA SIĘ, ŻE:

1. Umiejętność czytania nie jest wyłącznie zagadnieniem z dziedziny edukacji, należy je rozpatrywać również na płaszczyźnie osobistej, ekonomicznej, kulturalnej i społecznej. Dlatego też, w celu wzbudzenia powszechnego poczucia odpowiedzialności, należy we wszelkie inicjatywy mające podnieść poziom umiejętności czytania angażować szereg uczestników życia społecznego, w tym przedsiębiorstwa, media, organizacje pozarządowe, partnerów społecznych, organizatorów uczenia się pozaformalnego, instytucje kulturalne, a także służby socjalne, służby zatrudnienia i służbę zdrowia na szczeblu lokalnym.
2. Aby stworzyć środowisko sprzyjające rozwijaniu umiejętności czytania, które będzie promować czytanie i przyczyni się do poprawienia wyników w tej dziedzinie, należy zwiększyć dostępność różnorodnych materiałów do czytania w szkołach, bibliotekach i centrach medialnych, ale też w nietypowych miejscach, jak również w domach, i zapewnić rodzinom większe wsparcie, już na wczesnym etapie. Należy uświadamiać rodzicom wagę tego zagadnienia, jak również to, że mogą odgrywać kluczową rolę w podnoszeniu poziomu umiejętności czytania swoich dzieci, w motywowaniu i zachęcaniu ich do czytania, zarówno we wczesnym dzieciństwie, jak i na etapie nauki szkolnej.
3. Należy pilnie podnieść skuteczność środków, które wprowadzono w państwach członkowskich i na szczeblu UE w celu poprawy umiejętności czytania wśród dzieci i dorosłych, zwłaszcza tych ze środowisk w niekorzystnej sytuacji społeczno-ekonomicznej. Istnieją dowody na to, że adresowane do rodzin programy na rzecz poprawy umiejętności czytania są racjonalne pod względem kosztów i wysoce skuteczne.
4. Zasadnicze znaczenie dla zmniejszenia różnic społeczno-ekonomicznych i dla zapewnienia małym dzieciom solidnych podstaw na dalsze życie ma udział w dobrej jakościowo wczesnej edukacji i opiece nad dzieckiem, która – w oparciu o gry i zabawy – rozwija i stymuluje umiejętności językowe pod nadzorem wykwalifikowanych pracowników.
5. Personel zajmujący się wczesną edukacją i opieką nad dzieckiem oraz nauczyciele szkół podstawowych powinni posiadać odpowiednie kompetencje, by na wczesnym etapie wykrywać trudności związane z językiem i uczeniem się oraz by takim trudnościom przeciwdziałać.
6. Kompetencje pedagogiczne nauczycieli szkół podstawowych w dziedzinie nauczania czytania i pisania oraz w wykorzystywaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) do celów pedagogicznych powinny, w stosownych przypadkach, zostać wzmocnione. Co więcej, wspieranie nauczycieli szkół średnich, by uczyli umiejętności czytania w kontekście wszystkich przedmiotów oraz, w stosownych przypadkach, propagowanie dostępu wszystkich nauczycieli do specjalistycznych porad pozwoli utrwalić dotychczasowe postępy i osiągnąć dalsze.
7. W systemach edukacji nie wykorzystano jeszcze w pełni możliwości wynikających z wpływu nowych technologii na umiejętność czytania. Przegląd materiałów do nauki i metod uczenia się z uwzględnieniem nasilającej się cyfryzacji oraz wspieranie nauczycieli, by wykorzystywali nowe metody dydaktyczne, może zwiększyć motywację osób uczących się.
8. Należy zachęcać do prowadzenia badań oceniających umiejętności nowo przybyłych migrantów i ich dzieci w posługiwaniu się językiem(-ami) kraju ich pobytu, a także udzielać takim grupom bardziej zindywidualizowanego wsparcia. W przypadkach, w których zostanie to uznane za stosowne, i w zakresie, w jakim umożliwić to będą zasoby, można również udzielać wsparcia w dziedzinie języka kraju pochodzenia.

⁽¹⁾ Do celów niniejszego tekstu niedostateczną umiejętność czytania rozumie się jako odpowiadającą – w skali PISA – poziomowi 1 i poniżej, co oznacza zdolność do wykorzystywania najbardziej podstawowych umiejętności w zakresie czytania, takich jak rozpoznawanie słów i pisanie prostych zdań. Uczniowie na takim poziomie nie potrafią porównywać, zestawiać, klasyfikować, łączyć ani oceniać informacji, radzić sobie z długimi, złożonymi, sprzecznymi lub nieznanymi tekstami, wyciągać wniosków, stawiać hipotezy ani krytycznie podchodzić do tekstu.

9. Należy dążyć do opracowania bardziej spójnych programów nauczania, w tym do uwzględnienia umiejętności czytania w całym programie szkolnym i do opracowania przeznaczonego dla dorosłych programu nauczania w zakresie umiejętności czytania, poprzez wprowadzenie dla poszczególnych przedziałów wiekowych osobnych standardów i narzędzi oceniania, a także poprzez stosowanie skutecznego systemu zapewniania jakości.
10. Monitorowanie poziomów umiejętności wśród dorosłych oraz angażowanie przedsiębiorstw, mediów, organizacji pozarządowych, partnerów społecznych, instytucji kulturalnych, a także lokalnych służb socjalnych, służb zatrudnienia i służby zdrowia powinno stanowić podstawę strategii na rzecz podnoszenia poziomu wiedzy na temat problemów z umiejętnością czytania w całym społeczeństwie.
11. Aby możliwe było zróżnicowanie i podniesienie jakości oferty edukacyjnej dla dorosłych w zakresie umiejętności czytania, konieczne są: odpowiednie przygotowanie pedagogiczne nauczycieli uczących dorosłych umiejętności czytania; program nauczania ściśle powiązany z umiejętnościami niezbędnymi do pracy i oparty na odpowiednich materiałach; odpowiednia długość i intensywność zajęć; wsparcie w zakresie ICT i metod oceniania,

ZWRACA SIĘ ZATEM DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

1. Zapewniły użyteczną bazę wiedzy poprzez monitorowanie i gromadzenie danych, z maksymalnym wykorzystaniem istniejących zasobów, takich jak badania PISA czy PIAAC.
2. Opracowały, w ramach szerszych strategii rozwoju umiejętności, sposoby działania prowadzące do poprawy umiejętności czytania z uwzględnieniem szczególnego wkładu ze strony wszystkich właściwych podmiotów, organizacji oraz organów, zarówno edukacyjnych, jak i nieedukacyjnych; oraz, w stosownych przypadkach, wzmocniły współpracę w zakresie inicjatyw dotyczących umiejętności czytania podejmowanych przez organy lokalne, regionalne i krajowe, partnerów społecznych oraz przedstawicieli nauczycieli, rodziców i dorosłych uczących się.
3. Zachęcały do przyjmowania szeroko zakrojonych środków popularyzatorskich, tak by zwrócić powszechną uwagę na umiejętność czytania oraz przełamać tabu, jakim są słabe umiejętności czytania we wszystkich przedziałach wiekowych. Przede wszystkim można lepiej informować pracodawców o korzyściach ekonomicznych i wzroście motywacji pracowników w związku z poprawą ich umiejętności czytania; można też zachęcać pracodawców do podejmowania odpowiednich działań w tym zakresie.
4. Promowały opracowywanie i wdrażanie adresowanych do rodzin programów na rzecz poprawy umiejętności czytania, w szczególności w przypadku rodzin w niekorzystnej sytuacji społeczno-ekonomicznej, tak by angażować rodziców i innych członków rodziny w poprawę umiejętności czytania ich dzieci oraz własnych.
5. Promowały powszechny, równy dostęp do dobrej jakościowo wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem jako czynnik o zasadniczym znaczeniu dla zmniejszania różnic społeczno-ekonomicznych.

6. Dokonywały przeglądów materiałów do nauki i metod uczenia się z uwzględnieniem nasilającej się cyfryzacji z myślą o stymulowaniu motywacji osób uczących się i powszechniej stosowały zasoby wykorzystywane w uczeniu się pozaformalnym. Promowały opracowywanie oprogramowania dla szkół, tak by pomóc nauczycielom w wypracowywaniu nowych sposobów działania prowadzących do poprawy umiejętności czytania.
7. Zachęcały do opracowywania jasnych wytycznych co do kompetencji, jakich potrzebują nauczyciele, by uczyć czytania i pisanie zarówno dorosłych, jak i w szkołach, promując zindywidualizowane metody pedagogiczne dostosowane do konkretnych potrzeb.
8. Zwiększały świadomość i wiedzę nauczycieli na temat teoretycznych podstaw uczenia się i nauczania umiejętności czytania, tak by byli oni w stanie wykryć u swoich uczniów problemy z czytaniem lub pisanem i je rozwiązać, oraz zapewniały dostępność fachowych porad i, w stosownych przypadkach, pomocy wyspecjalizowanych nauczycieli,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

1. W kolejnym wspólnym sprawozdaniu Rady i Komisji w sprawie wdrażania strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) w 2015 r. zdały sprawę z działań podjętych w celu poprawy umiejętności czytania we wszystkich przedziałach wiekowych oraz, w miarę możliwości, ze skutków tych działań.
2. Wykorzystywały wszystkie odpowiednie działania w ramach obecnego programu „Uczenie się przez całe życie” oraz przyszłego unijnego programu na rzecz kształcenia i szkolenia, a także zasoby Europejskiego Funduszu Społecznego w celu wspierania i upowszechniania innowacyjnych sposobów podejścia do podnoszenia poziomu umiejętności czytania w całej UE oraz doskonalenia wiedzy naukowej, na której opierać się będzie przyszła polityka. Bez uszczerbku dla wyniku negocjacji w sprawie kolejnych wieloletnich ram finansowych wspierały – w ramach przyszłego unijnego programu na rzecz kształcenia i szkolenia – bardziej strategiczne, międzysektorowe działania na rzecz umiejętności czytania, tak by stymulować innowacje i podnosić skuteczność środków polityki.
3. Zapewniały, w stosownych przypadkach, odpowiednie uwzględnienie zagadnień związanych z umiejętnością czytania w procesie „Europa 2020”,

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

1. Wspierała europejską współpracę w dziedzinie umiejętności czytania, w szczególności poprzez utworzenie europejskiej sieci organizacji współpracujących w tym obszarze w państwach członkowskich, tak by promować współpracę transnarodową i wspierać opracowywanie krajowych strategii na rzecz poprawy umiejętności czytania; oraz by zorganizowała, wraz z zainteresowanymi państwami członkowskimi, tydzień pod hasłem „Europa lubi czytać”, którego celem będzie popularyzowanie zagadnień związanych z umiejętnością czytania w UE.

2. Przedłożyła w 2013 r. sprawozdanie dotyczące współpracy politycznej w dziedzinie umiejętności podstawowych, zawierające zarys skutecznych strategii na rzecz obniżenia odsetka osób osiągających słabe wyniki w czytaniu, matematyce i naukach przyrodniczych; strategie te powinny obejmować pełny cykl uczenia się przez całe życie i kłaść nacisk na umiejętności i kompetencje zarówno czytania, jak i pisanie.
3. Czuwała nad tym, by inicjatywy Komisji dotyczące ICT w edukacji oraz w obszarze młodzieży w pełni uwzględniały wyzwania i możliwości wiążące się z cyfryzacją oraz z nowymi technologiami w odniesieniu do umiejętności czytania.
4. Ułatwiała identyfikację, analizowanie i rozpowszechnianie najlepszych praktyk dotyczących inicjatyw politycznych służących poprawieniu wyników w zakresie umiejętności czytania – za pomocą wszelkich stosownych środków, w tym instrumentów dostępnych w ramach otwartej metody koordynacji i nowej strony poświęconej umiejętności czytania w portalu Europa.
5. Wykorzystywała publikację „Education and Training Monitor” w celu dostarczania porównywalnych danych i analiz dotyczących postępów w osiągnięciu benchmarku w zakresie umiejętności podstawowych określonego w strategicznych ramach „ET 2020” oraz w celu doskonalenia wiedzy naukowej, na podstawie której kształtowana będzie polityka w dziedzinie umiejętności czytania.
6. Wykorzystała nowe ramy współpracy z OECD ⁽¹⁾ w dziedzinie edukacji w celu zwiększenia zakresu krajowego monitorowania i gromadzenia danych.

⁽¹⁾ Należy zapewnić wszystkim państwom członkowskim prawo uczestnictwa w pracach tej organizacji.

Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2012 r. pt. „Kształcenie i szkolenie a strategia Europa 2020” – rola kształcenia i szkolenia w naprawie gospodarczej, we wzroście gospodarczym oraz w pobudzaniu zatrudnienia

(2012/C 393/02)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uznanych za szczególnie ważne podczas europejskiego semestru w 2012 r.

W KONTEKŚCIE:

Artykułu 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

3. Publicznej debaty, którą podczas europejskiego semestru w 2012 r. poświęcono zagadnieniom kształcenia i szkolenia i którą przeprowadzono w trakcie Europejskiego Forum Kształcenia, Szkolenia i Młodzieży w dniach 18–19 października 2012 r.

Strategii „Europa 2020”, a zwłaszcza rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2012 rok oraz zaleceń dla poszczególnych krajów na 2012 rok,

4. Starań, by ulepszyć dowody empiryczne i potencjał analityczny za pomocą Monitora Kształcenia i Szkolenia.

Konkluzji Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia na okres do roku 2020 („ET 2020”) ⁽¹⁾, których podstawowym celem jest wspieranie dalszego rozwoju systemów kształcenia i szkolenia w państwach członkowskich, tak by zapewniały wszystkim obywatelom realizację osobistą, społeczną i zawodową oraz trwałą dobrobyt gospodarczy i zatrudnialność, a jednocześnie promowały wartości demokratyczne, spójność społeczną, aktywność obywatelską i dialog międzykulturowy,

5. Wspólnego przeglądu tematycznego przeprowadzonego przez Komitet ds. Edukacji i Komitet Zatrudnienia w dniu 18 kwietnia 2012 r.,

Konkluzji Rady z dnia 14 lutego 2011 r. w sprawie roli kształcenia i szkolenia w realizacji strategii „Europa 2020” ⁽²⁾,

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE:

Fakt, że kształcenie i szkolenie odgrywają kluczową rolę w strategii „Europa 2020”, i podkreśla przy tym, że opracowywanie i realizowanie reform w dziedzinie kształcenia i szkolenia leży w gestii państw członkowskich.

UWZGLĘDNIAJĄC:

Wspólne sprawozdanie Rady i Komisji z lutego 2012 r. z wdrażania strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia ⁽³⁾, w którym to sprawozdaniu wskazano, w jaki sposób sprawnie zarządzać ramami „ET 2020” oraz w jaki sposób podczas ich wdrażania kierować się celami strategii „Europa 2020” w dziedzinie wzrostu i zatrudnienia,

ODNOTOWUJE, ŻE:

ORAZ W ŚWIETLE:

1. Debaty o edukacji i strategii „Europa 2020”, która odbyła się podczas nieformalnego posiedzenia ministrów edukacji w Nikozji w dniach 4–5 października 2012 r.

1. Jeżeli chodzi o kształcenie i szkolenie, to zalecenia dla poszczególnych krajów wydane przez Radę w dniu 10 lipca 2012 r. koncentrują się przede wszystkim na promowaniu dostępu do dobrej jakościowo edukacji przedszkolnej i szkolnej; ograniczaniu liczby osób wczesnie kończących naukę; ułatwianiu młodym ludziom przechodzenia z etapu kształcenia i szkolenia do etapu pracy zawodowej; poprawie efektów kształcenia oraz dostosowywaniu umiejętności do potrzeb rynku pracy; zwiększaniu roli kształcenia i szkolenia zawodowego ze szczególnym uwzględnieniem uczenia się poprzez praktykę w miejscu pracy oraz przyuczania do zawodu; modernizowaniu szkolnictwa wyższego ze szczególnym uwzględnieniem redukcji odsetka osób porzucających studia, a także na poszerzaniu dostępu do edukacji dla grup defaworyzowanych.

2. Pilotażowej wzajemnej oceny, którą przeprowadzono w dniu 17 września 2012 r. i podczas której oceniano działania polityczne w dziedzinie kształcenia i szkolenia, a zwłaszcza w dziedzinie szkolnictwa wyższego oraz kształcenia i szkolenia zawodowego jako dwóch kluczowych obszarach

2. Postępy, które poczyniono w latach 2010–2011, realizując wymierny cel UE związany ze zdobywaniem wykształcenia wyższego lub równoważnego oraz z ograniczaniem zjawiska wczesnego kończenia nauki, są obiecujące, ale nierównomierne; jeżeli cel ten ma zostać osiągnięty do 2020 r., niezbędne są dalsze działania, zwłaszcza że reformy w dziedzinie kształcenia i szkolenia często wymagają czasu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 70 z 4.3.2011, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 70 z 8.3.2012, s. 9.

ZGADZA SIĘ, ŻE:

1. Nawet w okresie niedoboru zasobów finansowych wydajne i adekwatne inwestowanie w dziedziny pobudzające wzrost gospodarczy, takie jak kształcenie i szkolenie, jest kluczowe dla rozwoju gospodarczego i konkurencyjności gospodarczej, te zaś są niezbędne do tworzenia miejsc pracy.
2. Skuteczne inwestowanie w kształcenie i szkolenie może być szczególnie ważne właśnie w okresach trudności gospodarczych i dużego bezrobocia wśród młodzieży. Kiedy kryzys się skończy, duża liczba dobrze wykształconych absolwentów szkół wyższych oraz placówek kształcenia i szkolenia zawodowego może znacznie zwiększyć perspektywę wzrostu gospodarczego, sprzyjać innowacjom i pomóc uniknąć kryzysu w przyszłości.
3. Poziom kompetencji i umiejętności zarówno młodzieży, jak i dorosłych w wielu dziedzinach należy stale i dobrze dostosowywać do zmieniających się potrzeb gospodarki i rynku pracy. Należy zatem promować zatrudnialność zarówno w ramach systemu kształcenia i szkolenia, jak i w miejscu pracy, co powinno być wspólnym zadaniem sektora publicznego i prywatnego w kontekście uczenia się przez całe życie.
4. Aby zrealizować cele strategii „Europa 2020”, należy przede wszystkim zadbać o to, by Europejczycy odczuwali motywację i chęć do nauki i dzięki temu w dłuższym okresie mogli przyczynić się do trwałego wzrostu gospodarczego i włączenia społecznego.
5. Celem systemów kształcenia i szkolenia powinna być pomoc w przechodzeniu z etapu kształcenia do etapu pracy zawodowej, zapewnianie odpowiedniej równowagi między teorią a praktyką, a w stosownym przypadku – zacieśnianie związków między kształceniem i szkoleniem a rynkiem pracy. Proces uczenia się powinien lepiej odzwierciedlać nowe realia, a w stosownym przypadku – uwzględnić elementy szkolenia praktycznego, dzięki czemu może przyczynić się do zwiększenia zatrudnialności uczniów, studentów i innych osób uczących się.
6. Sektor kształcenia i szkolenia (w tym ministerstwa) powinien odgrywać istotniejszą rolę zarówno podczas określania wspólnych założeń i celów związanych z kształceniem i szkoleniem, jak i podczas realizacji tych aspektów europejskiego semestru w ramach strategii „Europa 2020”, które odnoszą się do edukacji; miałyby temu służyć:

a) przeprowadzanie debat w Radzie na tematy związane z europejskim semestrem;

b) propagowanie współpracy między Komitetem ds. Edukacji a Komitetem Zatrudnienia i innymi stosownymi komitetami.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

1. Opracowały i wdrożyły – zgodnie z krajowymi i regionalnymi priorytetami i potrzebami – reformy mające sprostać wyzwaniom w dziedzinie kształcenia i szkolenia, o których mowa w zaleceniach dla poszczególnych krajów.
2. Zaplanowały skuteczne inwestycje w kształcenie i szkolenie w ramach szerszej strategii na rzecz naprawy gospodarczej, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, w tym za pomocą programów UE i europejskich funduszy strukturalnych.
3. Dołożyły starań – wraz ze stosownymi zainteresowanymi stronami – by poprawić rekrutację, rozwój zawodowy i ogólny status nauczycieli, kadry kierowniczej szkół oraz osób kształcących nauczycieli i w ten sposób podnieść jakość nauczania i środowiska edukacyjnego oraz zwiększyć atrakcyjność tych zawodów.
4. Włączyły do programów kształcenia i szkolenia – zwłaszcza kształcenia i szkolenia zawodowego – więcej elementów związanych z pracą, m.in. za pomocą staży i przyuczania do zawodu; ustanowiły struktury współpracy między placówkami kształcenia i szkolenia zawodowego, przedsiębiorstwami, partnerami społecznymi oraz organami lokalnymi i regionalnymi; a także zwiększyły atrakcyjność sektora kształcenia i szkolenia zawodowego, m.in. proponując zróżnicowaną ofertę kształcenia i szkolenia oraz zapewniając zwiększony wymiar poradnictwa podczas kształcenia na poziomie szkoły średniej pierwszego stopnia.
5. W kontekście krajowych ram kwalifikacji propagowały elastyczne ścieżki między kształceniem i szkoleniem zawodowym a szkolnictwem wyższym.
6. Zwiększyły liczbę osób podejmujących studia wyższe oraz kształcenie i szkolenie zawodowe, na przykład organizując działania skierowane do grup niedostatecznie reprezentowanych, wprowadzając elastyczne sposoby uczenia się, a także rozwijając – jeżeli jeszcze tego nie zrobiono – szkolnictwo wyższe zorientowane zawodowo, będące uzupełnieniem edukacji uniwersyteckiej.

7. Zapewniły studentom lepiej ukierunkowane wsparcie i poradnictwo, aby w ten sposób pomóc im uzyskać wykształcenie wyższe w przewidywanym terminie.
8. Powiązały priorytety odnoszące się do edukacji określone w strategii „Europa 2020” i w strategicznych ramach „ET 2020” z wydatkami z europejskich funduszy strukturalnych dokonywanymi na mocy obecnych i przyszłych wieloletnich ram finansowych.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

1. Oceeniła niedawną pilotażową wzajemną ocenę i na jej podstawie przedstawiła do dyskusji propozycje ewentualnych przyszłych przedsięwzięć z zakresu partnerskiego uczenia się i wzajemnej oceny – powiązanych z celami strategii „Europa 2020”.
2. Przedstawiła Radzie projekt programu prac „ET 2020”, tak by można było zapewnić realizację obszarów priorytetowych przewidzianych w drugim cyklu roboczym „ET 2020” (obejmującym lata 2012–2014) oraz w stosownym przypadku

realizację zaleceń dla poszczególnych krajów. Program ten powinien dla każdego obszaru priorytetowego określać planowane działania, harmonogram oraz udział grup roboczych realizujących otwartą metodę koordynacji.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

1. Zadbaly – bez uszczerbku dla negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych – o to, by zapotrzebowanie na reformy, o których mowa w zaleceniach dla poszczególnych krajów, zostało uwzględnione w priorytetach inwestycyjnych i działaniach zaplanowanych w kontekście przyszłych wspólnych ram strategicznych obejmujących europejskie fundusze strukturalne.
2. Poprawiły koordynację prac sieci Eurydice i innych stosownych sieci, np. sieci ReferNet działającej przy Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop), na potrzeby przygotowywanych przez nie analiz systemów kształcenia i szkolenia państw członkowskich oraz reform podejmowanych w ramach strategii „Europa 2020”.

Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie zarządzania kulturą

(2012/C 393/03)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UZNAJĄC:

1. że kultura – zawierająca nieodłączny element kreatywności i innowacyjności – jest wartością sama w sobie, wnosi znaczącą wartość publiczną oraz przyczynia się do inteligentnego, trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, o którym mowa w strategii „Europa 2020” i w jej inicjatywach przewodnich ⁽¹⁾;
2. cele z zakresu kultury wyznaczone Unii Europejskiej w art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
3. że polityka kulturalna ma charakter horyzontalny i dlatego potrzebna jest przekrojowa współpraca pomiędzy różnymi sektorami i pomiędzy różnymi szczeblami zarządzania;
4. że liczne wyzwania, przed którymi staje sektor kultury i sektor kreatywny, w tym szybka zmienność otoczenia pod wpływem cyfryzacji i globalizacji, należy przekształcić w nowe możliwości wzrostu i zatrudnienia, co jednak wymaga działań na różnych szczeblach zarządzania;
5. że na obszarach, gdzie stykają się sektor kultury i sektor kreatywny, zachodzi potężna dynamika i że z ustanowienia powiązań i partnerstw między sektorami wynikają znaczne korzyści; dlatego do zarządzania kulturą należy podejść całościowo;
6. że „zarządzanie kulturą” należy rozumieć jako sposób tworzenia polityk kulturalnych oraz jako narzędzie, które drogą koordynacji polityk kulturalnych z innymi politykami sektorowymi ma zapewnić kulturze trwalsze miejsce w głównym nurcie polityki publicznej;
7. wagę, jaką ma otwarta metoda koordynacji, stosowana przy realizacji planu prac Rady w dziedzinie kultury ⁽²⁾ – jedno z narzędzi zarządzania kulturą na szczeblu europejskim,

⁽¹⁾ W myśl konkluzji Rady z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie udziału kultury w realizacji strategii „Europa 2020” (Dz.U. C 175 z 15.6.2011, s. 1).

⁽²⁾ Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie planu prac w dziedzinie kultury na lata 2011–2014 (Dz.U. C 325 z 2.12.2010, s. 1).

ZALECA WYPRACOWANIE NASTĘPUJĄCEGO DWUTOROWEGO PODEJŚCIA DO KWESTII ZARZĄDZANIA KULTURĄ:

I. PROPAGOWANIE KSZTAŁTOWANIA POLITYKI NA POSTAWIE DOWODÓW

RADA UNII EUROPEJSKIEJ:

UWAŻA, że propagowanie kształtowania polityki na podstawie dowodów oraz zacieśnianie związków między kulturą, gospodarką, edukacją, badaniami i innowacjami ma dla państw członkowskich zasadnicze znaczenie, zwłaszcza w czasach pogorszenia koniunktury gospodarczej, kiedy to polityki kulturalne powinny być jeszcze efektywniejsze, sprawniejsze i bardziej zrównoważone;

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE wyniki prac ekspertów ds. statystyki kultury, osiągnięte m.in. w kontekście projektu ESSnet-Culture ⁽³⁾ – prowadzonego wspólnie przez Eurostat i grupę pięciu państw członkowskich – którego efektem są ramy wskazujące, jak poprzez względnie niewielkie i zasobooszczędne modyfikacje krajowych systemów statystycznych znacznie udoskonalić informacje statystyczne o oddziaływaniu kultury;

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH:

- by wspierały *oparte na dowodach podejście* do kształtowania polityki kulturalnej na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, korzystając w stosownym przypadku z instrumentów ewaluacyjnych i instrumentów oceny skutków, które to instrumenty posługiwałyby się wskaźnikami nie tylko ilościowymi, lecz także jakościowymi,
- by promowały *aspekty związane z polityką kulturalną* w innych dziedzinach polityki,
- by propagowały *współdziałanie i współpracę sieciową* instytucji kultury, instytucji edukacyjnych, ośrodków badawczych oraz przedsiębiorstw kulturalnych i kreatywnych w celu gromadzenia i przetwarzania wyników badań i rozpowszechniania ich wśród osób kształtujących politykę,
- by *jak najefektywniej korzystając z istniejących struktur*, starały się dopilnować uwzględniania wspomnianych wyników badań – jeżeli to właściwe i stosowne – przez ministerstwa i odpowiednie organy administracji publicznej podczas planowania badań i formułowania polityk sektorowych,

⁽³⁾ Sprawozdanie końcowe z projektu ESSnet-Culture:
http://ec.europa.eu/culture/news/20121026-ess-net_en.htm

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

- zachęcały do wymiany doświadczeń, sprzyjały rozpowszechnianiu sprawdzonych rozwiązań w dziedzinie polityki kulturalnej oraz propagowały synergię między państwami członkowskimi, jeżeli chodzi o badania akademickie związane z kulturą i z zarządzaniem kulturą,
- wyznaczyły w ministerstwach odpowiedzialnych za kulturę lub w innych organach publicznych zajmujących się polityką kulturalną oraz w Komisji punkty kontaktowe odpowiadające za gromadzenie i koordynowanie przyszłych analiz i badań oraz zachęcały te punkty do współpracy sieciowej na szczeblu europejskim,
- tak szybko, jak to możliwe, zastosowały wspólne ramy statystyczne i wspólną metodologię, opracowane w ramach projektu ESSnet-Culture, aby uzyskać rzetelne, porównywalne i aktualne informacje na temat społeczno-gospodarczego oddziaływania sektora kultury i sektora kreatywnego, i kierując się zaleceniami wydanymi w ramach tego projektu, kontynuowały prace nad przyszłymi priorytetami ⁽¹⁾,
- promowały dalsze opracowywanie przez Eurostat porównywalnych statystyk dotyczących kultury – we współpracy z krajowymi instytutami statystycznymi ⁽²⁾ i z ministerstwami odpowiedzialnymi za kulturę lub innymi organami publicznymi zajmującymi się statystyką kultury,
- propagowały wymianę doświadczeń i zainicjowały prace – z udziałem Eurostatu – w dziedzinie rachunków satelitarnych ⁽³⁾ dotyczących kultury, które pomogą ocenić udział kultury w gospodarce, ze szczególnym uwzględnieniem zatrudnienia w tym sektorze,

II. PROPAGOWANIE SYNERGII ORAZ TWORZENIE ZINTEGROWANYCH STRATEGII NA RZECZ CAŁOŚCIOWEGO PODEJŚCIA DO KULTURY

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UWAŻA, że aby można było w pełni wykorzystać społeczno-gospodarczy potencjał sektora kultury i sektora kreatywnego, współdziałać muszą wszystkie szczeble zarządzania, szczególnie zaś rolę muszą odgrywać organy lokalne i regionalne; w tym kontekście ODNOTOWUJE komunikat Komisji pt. „Promowanie

⁽¹⁾ Jak stwierdzono w konkluzjach Rady z 19 maja 2011 r.

⁽²⁾ Bez uszczerbku dla negocjacji co do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 (COM (2011) 928 final – dok. 5089/12) oraz negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.

⁽³⁾ Rachunki satelitarne to ramy związane z rachunkami centralnymi, które pozwalają skoncentrować się na danej dziedzinie bądź danym aspekcie życia gospodarczego i społecznego w kontekście rachunków narodowych (<http://stats.oecd.org/glossary/detail.asp?ID=2385>).

sektora kultury i sektora kreatywnego na rzecz wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia w UE” ⁽⁴⁾, przyjęty w dniu 26 września 2012 r., który wyznacza wszechstronną strategię w tym zakresie,

ZAUWAŻA, że ważne jest, by uwzględniać kulturę w innych dziedzinach polityki publicznej oraz w trakcie podejmowania decyzji na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym,

PODKREŚLA, że ważne jest, by zwiększać zaangażowanie stosownych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego i tym samym zarządzać kulturą w sposób bardziej otwarty, powszechny, skuteczny i spójny,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

- zacieśniły międzysektorową i międzyresortową współpracę w dziedzinie kultury oraz opracowały wielopoziomowe zintegrowane strategie uwzględniające wszystkie szczeble zarządzania,
- zachęcały władze lokalne i regionalne w ramach polityk rozwoju lokalnego i regionalnego do uwzględnienia sektora kultury i sektora kreatywnego w strategiach inteligentnej specjalizacji ⁽⁵⁾ i w tym celu ustanowiły skuteczne partnerstwa między społeczeństwem obywatelskim, sektorem biznesu i organami publicznymi,
- zachęcały podmioty publiczne i prywatne do wspólnych przedsięwzięć w celu zapewnienia trwałych inwestycji w sektor kultury i sektor kreatywny, a jednocześnie sprzyjały lepszemu łączeniu inwestycji twardych (infrastruktura) i miękkich (kapitał ludzki),
- propagowały podejście partycypacyjne do kształtowania polityki kulturalnej, zacieśniając partnerstwa między publicznymi instytucjami kultury a społeczeństwem obywatelskim oraz skłaniając społeczeństwo obywatelskie do zaangażowania poprzez odpowiedni dialog i konsultacje,

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

- nadal wspierała współpracę ekspertów z państw członkowskich oraz wymieniać się przez nich sprawdzonymi rozwiązaniami, m.in. poprzez otwartą metodę koordynacji, oraz promowała usystematyzowany dialog ze stosownymi zainteresowanymi grupami;

⁽⁴⁾ 14256/12 (COM (2012) 537 final).

⁽⁵⁾ Strategie inteligentnej specjalizacji to narzędzie, za pomocą którego regiony lub miasta określają swoje atuty i kierując się własnym profilem, opracowują strategie zarówno w zakresie włączenia ekonomicznego, jak i społecznego. To element warunków *ex-ante*, które przewidziano w proponowanych ramach regulacyjnych polityki spójności na lata 2014–2020 (komunikat Komisji pt. „Polityka regionalna jako czynnik przyczyniający się do inteligentnego rozwoju w ramach strategii »Europa 2020«”, COM (2010) 553 final – dok. 14679/10).

— nadal rozwijała *międzysektorową współpracę wewnątrz Komisji*, po to by w pełni wykorzystać potencjał sektora kultury i sektora kreatywnego do propagowania inteligentnego wzrostu, spójności społecznej i dialogu międzykulturowego w Europie, a obowiązujące procedury oceny skutków – do uwzględniania kultury we wszystkich stosownych unijnych politykach i działaniach,

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ORAZ PRZYSZŁYCH PREZYDENCJI, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

— w pełni wykorzystwały – w stosownych przypadkach – obecne i przyszłe programy finansowe dostępne na szczeblu UE, w tym programy w dziedzinie badań i innowacji ⁽¹⁾,

— wspólnie pracowały nad *śródkresowym przeglądem planu prac w dziedzinie kultury na lata 2011–2014* oraz nad sprawozdaniem końcowym z jego realizacji, a także opracowały metody monitorowania, które pozwolą oszacować tę realizację,

— *regularnie i na odpowiednio wczesnym etapie dzieliły się informacjami o unijnych politykach i działaniach mających bezpośredni lub pośredni wpływ na zagadnienia kulturalne i politykę kulturalną*, po to by tym samym zapewnić skuteczną koordynację na szczeblu europejskim i krajowym; w tym celu zwraca się do KOMISJI, by informowała Komitet ds. Kultury o stosownych inicjatywach, które podejmuje, także w ramach rocznego programu prac, a do PRZYSZŁYCH PREZYDENCJI – by informowały o pracach prowadzonych przez inne organy przygotowawcze Rady,

— do końca 2013 r. wyznaczyły *punkty kontaktowe* odpowiadające za gromadzenie i koordynowanie przyszłych analiz i badań,

— *współpracowały* w celu realizacji niniejszych konkluzji,

POSTANAWIA:

— w 2015 r. *podsumować* realizację niniejszych konkluzji ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Niniejsze konkluzje nie przesądzają o wyniku negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych na okres 2014–2020.

⁽²⁾ Podsumowanie to może dotyczyć postępu prac nad porównywalnymi statystykami dotyczącymi kultury; współpracy sieciowej punktów kontaktowych, które mają zostać wyznaczone do końca 2013 r.; praktycznej realizacji wymiany informacji na temat polityk i działań UE mających wpływ na kulturę (wyliczenie nie jest wyczerpujące).

Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz lepszego internetu dla dzieci

(2012/C 393/04)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Z ZAINTERESOWANIEM WITA:

Przyjęcie przez Komisję w dniu 2 maja 2012 r. europejskiej strategii na rzecz lepszego internetu dla dzieci⁽¹⁾ i APROBUJE fakt, że opiera się ona na czterech filarach: 1) zachęcaniu do tworzenia dobrych jakościowo treści internetowych dla dzieci; 2) zwiększaniu świadomości i usamodzielnianiu; 3) tworzeniu bezpiecznego środowiska internetowego dla dzieci; a także 4) walce z materiałami internetowymi związanymi z niegodziwym traktowaniem dzieci w celach seksualnych,

PRZYPOMINA O:

— Agencji UE na rzecz praw dziecka⁽²⁾, w której za jeden z celów uznano zapewnienie dzieciom wysokiego poziomu ochrony w świecie cyfrowym, a przy tym pełne respektowanie przysługującego im prawa dostępu do internetu z pożytkiem dla ich rozwoju społeczno-kulturalnego,

— znaczeniu programów na rzecz bezpieczniejszego internetu, za pomocą których UE od 1999 roku koordynuje i wspiera działania mające uczynić z internetu bezpieczniejsze miejsce dla dzieci, a także o kluczowej roli centrów programu „Bezpieczniejszy internet”,

— Europejskiej agencji cyfrowej⁽³⁾, która za pomocą swoich działań ma między innymi szerzyć umiejętność korzystania z mediów⁽⁴⁾, w szczególności kompetencje informatyczne⁽⁵⁾, włączenie cyfrowe, a także skłaniać do innowacji technologicznych i tworzenia miejsc pracy, a tym samym przyczynić się do powstawania jednolitego rynku cyfrowego,

⁽¹⁾ COM(2012) 196 final – dok. 9486/12.

⁽²⁾ COM(2011) 60 final – dok. 7226/11.

⁽³⁾ Dok. 9981/10 REV 1 (COM(2010) 245 final/2).

⁽⁴⁾ Umiejętność korzystania z mediów to „dostęp do mediów i możliwość zrozumienia, krytycznej oceny, tworzenia i przekazywania ich treści” (konkluzje Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym – Dz.U. C 301 z 11.12.2009, s. 12).

⁽⁵⁾ „(...) Kompetencje informatyczne wymagają solidnego rozumienia i znajomości natury, roli i możliwości TSI w codziennych kontekstach (...) oraz rozumienia możliwości i potencjalnych zagrożeń związanych z Internetem i komunikacją za pośrednictwem mediów elektronicznych (poczta elektroniczna, narzędzia sieciowe) (...). Kluczowe umiejętności obejmują zdolność poszukiwania, gromadzenia i przetwarzania informacji oraz ich wykorzystywania w krytyczny i systematyczny sposób (...). Osoby powinny również być w stanie stosować TSI jako wsparcie krytycznego myślenia, kreatywności i innowacji (...)”. (Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie (2006/962/WE) – Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10).

PODKREŚLA, ŻE:

1. Ciągłe aktualne są jej konkluzje z 2011 r. w sprawie ochrony dzieci w świecie cyfrowym⁽⁶⁾, w których to konkluzjach zwróciła się do państw członkowskich, Komisji i branży, by podjęły działania na rzecz stworzenia bezpiecznego środowiska internetowego dla dzieci oraz by przyjęły niezbędne środki w celu zwalczania nielegalnych treści, takich jak obrazy przedstawiające niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych.

2. Przyjęto dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej i zastępującą decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW⁽⁷⁾; państwa członkowskie muszą wdrożyć tę dyrektywę.

3. Ponieważ konkluzje Rady z 2011 r. i dyrektywa 2011/93/UE obejmują działania głównie w ramach 3. i 4. filaru europejskiej strategii na rzecz lepszego internetu dla dzieci, niniejsze konkluzje będą się koncentrować głównie na kwestiach poruszanych w ramach 1. i 2. filaru tej strategii.

4. Niniejsze konkluzje i konkluzje z 2011 r. wzajemnie się uzupełniają i stanowią ogólną odpowiedź Rady na europejską strategię zaproponowaną przez Komisję,

PRZYJMUJE DO WIADOMOŚCI:

1. Utworzenie – z inicjatywy Komisji – koalicji na rzecz lepszego internetu dla dzieci oraz plan jej prac zakładający osiągnięcie postępów i rezultatów w pięciu dziedzinach działań (narzędzia raportowania, adekwatne do wieku ustawienia prywatności, klasyfikacja treści, kontrola rodzicielska, usuwanie materiałów związanych z niegodziwym traktowaniem dzieci w celach seksualnych)⁽⁸⁾.

2. Wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia ustanawiającego instrument „Łącząc Europę”⁽⁹⁾ oraz wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia w sprawie transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych⁽¹⁰⁾, które to wnioski przewidują finansowanie infrastruktury do obsługi programu „Bezpieczniejszy internet”, zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 15.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1 i sprostowanie do tej dyrektywy (Dz.U. L 18 z 21.1.2012, s. 7).

⁽⁸⁾ Jest to inicjatywa branży skupiająca europejskie i światowe przedsiębiorstwa medialne i przedsiębiorstwa zajmujące się technologiami informacyjno-komunikacyjnymi: (http://ec.europa.eu/information_society/activities/sip/docs/ceo_coalition/ceo_coalition_statement.pdf).

⁽⁹⁾ 16176/11.

⁽¹⁰⁾ 16006/11.

3. Wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia ustanawiającego program „Horyzont 2020”⁽¹⁾, który przewiduje finansowanie badań m.in. w dziedzinach łączących dzieci i internet, oraz wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia ustanawiającego program „Erasmus dla wszystkich”⁽²⁾, który przewiduje finansowanie inicjatyw edukacyjnych na rzecz umiejętności korzystania z mediów i na rzecz kultury informatycznej.
4. Skierowany do państw członkowskich apel Komisji o wyznaczenie „cyfrowego mistrza”, którego działania mają służyć propagowaniu korzyści płynących z integracyjnego społeczeństwa cyfrowego⁽³⁾.
5. Prace, które podejmuje Rada Europy w ramach strategii zarządzania internetem (2012–2015) w odniesieniu do ochrony dzieci w internecie i ich usamodzielniania.
6. Bardzo korzystne wyniki i przebieg bieżących projektów krajowych, których cele są podobne do wspomnianych powyżej, czyli: tworzenie dobrych jakościowo treści internetowych dla dzieci albo ochrona nieletnich przy zastosowaniu narzędzi kontroli, zwiększania świadomości i usamodzielniania,

ZAZNACZA, ŻE:

1. Dzięki swojemu interaktywnemu i medialnemu charakterowi internet oferuje szerokie możliwości rozwijania umiejętności korzystania z mediów, w szczególności umiejętności cyfrowych, co sprzyja zmysłowi krytycznemu, umiejętnościom analitycznym, innowacyjności i kreatywności. Rozwijanie umiejętności korzystania z mediów, w szczególności umiejętności cyfrowych, jest ważne, gdyż dzięki nim dzieci będą potrafiły bezpiecznie dostosowywać się do wciąż ewoluujących nowych technologii i – ogólniej – będą mogły w bezpieczny i kreatywny sposób kształtować swój świat.
2. Długoterminowe społeczne skutki niedostatecznego inwestowania w polityki oddziałujące na dzieci mogą być poważne⁽⁴⁾, co dowodzi, że należy zająć się specyficznymi potrzebami i zagrożeniami związanymi z aktywnością dzieci w internecie i że należy uczynić z internetu miejsce oferujące możliwości wszystkim dzieciom z Europy, niezależnie od ich pochodzenia etnicznego, kulturowego czy społecznego, a także dzieciom niepełnosprawnym i dzieciom specjalnej troski, i dzięki temu zmniejszyć istniejące nierówności cyfrowe.
3. Należy koordynować realizację działań podejmowanych w ramach przedmiotowej europejskiej strategii na szczeblu

krajowym i europejskim, a zarazem propagować interakcję wielu zainteresowanych stron, zwłaszcza dzieci, ministerstw, właściwych instytucji, organizacji pozarządowych i przedstawicieli branży; przykładem zacieśnionej współpracy na szczeblu europejskim jest dbanie o stałą, intensywniejszą koordynację prac w ramach finansowanej przez UE sieci centrów programu „Bezpieczniejszy internet” w państwach członkowskich.

4. Ważna jest samoregulacja, ponieważ internet to szybko zmieniające się środowisko, które wymaga elastyczności, by nie malał jego potencjał wzrostowy i zdolności adaptacyjne; aby jednak samoregulacja była skuteczna, należy ją w sposób niezależny monitorować i oceniać oraz ściśle łączyć z inicjatywami uświadamiającymi i usamodzielniającymi,

ZALECA PODJĘCIE DZIAŁAŃ W NASTĘPUJĄCYCH OBSZARACH:

OBSZAR 1: Więcej dobrych jakościowo treści internetowych dla dzieci

ZWAŻYWSZY, ŻE:

1. Dzieci stykają się z internetem w coraz młodszym wieku i dzięki coraz różnorodniejszym urządzeniom, lecz nie znajdują wystarczająco dużo dobrych jakościowo treści dostosowanych do swojego wieku.
2. Termin „dobre jakościowo treści internetowe dla dzieci” należy rozumieć jako treści w pewien sposób przynoszące pożytek dzieciom (np. zwiększające ich wiedzę, umiejętności i kompetencje ze szczególnym naciskiem na kreatywność), a ponadto atrakcyjne dla nich i użyteczne, wiarygodne i bezpieczne, a w stosownym przypadku – pozwalające wyraźnie rozpoznać przekaz reklamowy lub komercyjny⁽⁵⁾.
3. Dostępność dobrych jakościowo treści internetowych dla dzieci może sprawić, że dzieci będą lepiej wykorzystywać internet; może też znacznie pomóc w rozpowszechnianiu szerokopasmowego internetu w unijnych gospodarstwach domowych i w aktywnym korzystaniu z niego⁽⁶⁾ i *vice versa*.
4. Bardziej świadome i bazujące na zaufaniu korzystanie przez konsumentów (dzieci, rodziców i pedagogów) z treści z różnych krajów i za pomocą różnych urzędzeń mogłoby ograniczyć fragmentację jednolitego rynku cyfrowego, a jednocześnie pozwolić respektować specyfikę językową i kulturową każdego z państw członkowskich.

⁽¹⁾ 17933/11.

⁽²⁾ 17188/11.

⁽³⁾ Informacje: <https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/digital-champions>
<https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/about-0>

⁽⁴⁾ Agenda UE na rzecz praw dziecka.

⁽⁵⁾ Na podstawie: „Tworzenie i dostarczanie treści internetowych dla dzieci i młodzieży – inwentarz”.
http://ec.europa.eu/information_society/activities/sip/docs/competition/final_draft.pdf

⁽⁶⁾ Dokument roboczy służb Komisji z dnia 23 marca 2012 r. na temat realizacji krajowych planów dotyczących dostępu szerokopasmowego (SWD(2012) 68 final), s. 17.

5. Propagowanie, tworzenie i rozpowszechnianie dobrych jakościowo treści internetowych wymaga dynamicznej i ścisłej współpracy między publicznymi i prywatnymi producentami treści, ekspertami w dziedzinie bezpieczeństwa dzieci w internecie (np. organizacjami pozarządowymi i centrami bezpieczeństwa internetowego), dostawcami usług internetowych, osobami, które odgrywają rolę w nauczaniu dzieci (np. rodzicami i nauczycielami), a także samymi dziećmi,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, KOMISJI I BRANŻY, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

1. Zachęcały – przy zastosowaniu otwartego programowania i otwartych standardów – do nowatorstwa w tworzeniu (przez dzieci i dla nich) dobrych jakościowo treści internetowych poprzez wspieranie projektów i inicjatyw, w tym rozwijanie interoperacyjnych platform dających dostęp do takich treści.
2. Oceniały ilościowe i jakościowe aspekty treści internetowych przez opracowanie porównywalnych i wiarygodnych systemów klasyfikacji wiekowej i klasyfikacji treści (w tym klasyfikacji opartej na zadowoleniu użytkowników i opiniach ekspertów), które można by zastosować w różnych państwach i w odniesieniu do różnych urzędzeń, z uwzględnieniem różnic kulturowych występujących między poszczególnymi państwami członkowskimi.
3. Podczas tworzenia dobrych jakościowo treści internetowych zastanowiły się nad tym, jak poradzić sobie (np. za pomocą usprawnionego tłumaczenia maszynowego) z barierą językową, a tym samym przyczynić się do tworzenia jednolitego rynku cyfrowego.

OBSZAR 2: Zwiększanie świadomości i usamodzielnianie

ZWAŻYWSZY, ŻE:

- aby umożliwić dzieciom bezpieczne korzystanie z internetu, niezbędne jest z jednej strony zajęcie się kwestią narzędzi technicznych umożliwiających bezpieczne surfowanie po sieci, a z drugiej strony – zapewnienie dzieciom odpowiedniej wiedzy, umiejętności i kompetencji, które pozwolą im działać w środowisku internetowym w sposób skuteczny i odpowiedzialny,
- ważną rolę do odegrania mają sektor edukacji oraz rodzice: muszą pomóc dzieciom w korzystaniu z możliwości internetu w użyteczniejszy i bardziej kreatywny sposób, a także w rozpoznawaniu zagrożeń w internecie i radzeniu sobie z nimi. Uznano jednak także, że sami nauczyciele i rodzice potrzebują wsparcia oraz przeszkolenia, po to by nadążyć nie tylko za szybkimi i nieprzewidywalnymi zmianami w „wirtualnym” życiu dziecka, lecz także za wciąż ewoluującymi nowymi technologiami,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

1. Przyspieszyły realizację strategii, dzięki którym w szkołach nauczać się będzie o bezpieczeństwie w internecie i kształcić umiejętności cyfrowe oraz które będą zachęcały do korzystania z internetu podczas nauczania różnych przedmiotów i w związku z tym wspierały odpowiednie szkolenie nauczycieli.
2. Zadbały o powszechniejsze nabywanie przez rodziców i dzieci umiejętności cyfrowych w kontekście uczenia się nieformalnego i pozaformalnego, m.in. w organizacjach młodzieżowych, dzięki odpowiednim przeszkoleniu osób pracujących z młodzieżą,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

3. Aktywnie wspierały udział dzieci w rozwijaniu krajowych i ogólnoeuropejskich kampanii uwrażliwiających, ustawodawstwa lub innych środków i działań mających wpływ na aktywność dzieci w internecie, na przykład przez stałe wspieranie krajowych paneli młodzieżowych organizowanych przez centra programu „Bezpieczniejszy internet”.
4. Nadal rozwijały umiejętność korzystania z mediów, w szczególności umiejętności cyfrowe, i promowały zwiększanie świadomości na szczeblu krajowym i ogólnoeuropejskim,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, KOMISJI I BRANŻY, BY – W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

5. Wspierały partnerstwa publiczno-prywatne – na szczeblu krajowym i unijnym – na rzecz uwrażliwiania i usamodzielniania (ze szczególnym naciskiem na możliwości oferowane przez internet), starając się dotrzeć do rodziców i dzieci ze wszystkich środowisk społecznych, etnicznych i kulturowych, w tym dzieci pochodzących ze środowisk defaworyzowanych pod względem społeczno-gospodarczym oraz dzieci specjalnej troski.
6. Nadal dostarczały danych o aktywności dzieci w internecie oraz o wpływie usług i technologii na korzystanie przez dzieci z internetu, a także przyczyniały się do zrozumienia tych zjawisk.
7. Ulepszały narzędzia kontroli rodzicielskiej, tak by działały skutecznie w przypadku każdego urządzenia i by były interoperacyjne oraz dostępne w jak największej liczbie języków, a także by opracowały strategie służące uświadomieniu rodzicom istnienia narzędzi kontroli rodzicielskiej, z uwzględnieniem prawa dzieci do prywatności, informacji i wolności wypowiedzi.

8. Koordynowały wspólne minimalne ustandaryzowane raportowanie o rodzajach szkodliwych treści oraz kryteria efektywności na potrzeby procedur raportowania, po to by procedury te były porównywalne, przejrzyste i możliwe do wykorzystania w różnych krajach i w odniesieniu do różnych urzędzeń.
 9. Zapewniły niezbędne wsparcie na rzecz tworzenia, uruchamiania i monitorowania skutecznych mechanizmów raportowania o szkodliwych treściach i podejmowania dalszych działań, zacieśniły współpracę w ramach branży i współpracę z organami rządowymi, organizacjami pozarządowymi i liniami interwencyjnymi, a także zadbały o wykorzystanie mechanizmów i stosownych platform i urzędzeń niezbędnych do prowadzenia współpracy międzynarodowej.
 10. Wdrażały i przeprowadzały bieżące inicjatywy samoregulacyjne w zakresie reklam w internecie oraz aktualizowały je, jak tylko pojawiają się nowe formy reklamy.
- ZWRACA SIĘ DO BRANŻY, BY:
11. Wdrażała domyślne ustawienia prywatności oraz opracowywała i wprowadzała w życie skuteczne sposoby informowania dzieci i rodziców o ich internetowych ustawieniach prywatności,
 12. Dalej rozwijała inicjatywy samoregulacyjne w zakresie reklam w internecie.
- Aby w ślad za niniejszymi konkluzjami podjęte zostały skuteczne działania, RADA UNII EUROPEJSKIEJ zachęca:
1. Koalicję dyrektorów firm, by przedstawiła Radzie sprawozdanie końcowe, spodziewane w styczniu 2013 r.
 2. Komisję, by często przedstawiała opinie i informacje o postępach działań przewidzianych w europejskiej strategii na rzecz lepszego internetu dla dzieci – w szczególności na potrzeby analizy porównawczej i oceny, które mają zostać przeprowadzone w celu oceny realizacji tej strategii.
 3. Komisję i państwa członkowskie, by bez uszczerbku dla negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020 w odpowiedni sposób wykorzystały istniejące i przyszłe programy finansowane przez UE z myślą o osiągnięciu celów przewidzianych we wszystkich czterech filarach europejskiej strategii na rzecz lepszego internetu dla dzieci oraz o osiągnięciu celów przewidzianych w niniejszych konkluzjach.

Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie zaangażowania i włączenia społecznego młodzieży, zwłaszcza młodzieży ze środowisk migracyjnych

(2012/C 393/05)

RADA I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ZEBRANI W RADZIE,

PRZYPOMINAJĄC O POLITYCZNYM TLE PRZEDMIOTOWEJ SPRAWY, KTÓRE PRZEDSTAWIONO W ZAŁĄCZNIKU, A ZWŁASZCZA O TYM, ŻE:

1. Artykuł 2 Traktatu o Unii Europejskiej mówi o poszanowaniu godności ludzkiej, wolności, demokracji, równości, państwa prawnego oraz praw człowieka – w tym praw osób należących do mniejszości – które są podstawowymi wartościami Unii Europejskiej. Wartości te są wspólne państwom członkowskim w społeczeństwie opartym na pluralizmie, niedyskryminacji, tolerancji, sprawiedliwości, solidarności oraz na równości kobiet i mężczyzn⁽¹⁾.
2. Artykuł 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej mówi, że działania Unii Europejskiej mają służyć zachęcaniu młodzieży do uczestnictwa w demokratycznym życiu Europy.
3. Rezolucja w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018)⁽²⁾ wśród swoich celów ogólnych wymienia propagowanie aktywności obywatelskiej młodych ludzi i włączenia społecznego wszystkich młodych ludzi, a jako dwa z ośmiu obszarów działań wskazuje zaangażowanie i włączenie społeczne. W rezolucji stwierdzono, że jedną z zasad przewodnich, które należy uwzględnić we wszystkich politykach i działaniach dotyczących młodzieży, jest traktowanie wszystkich młodych ludzi jako bogactwa społecznego i szanowanie ich prawa do uczestnictwa w wypracowywaniu polityk ich dotyczących – w drodze stałego, usystematyzowanego dialogu z nimi i z organizacjami ich reprezentującymi.
4. W strategii „Europa 2020” wyeksponowano trzy wzajemnie się uzupełniające priorytety: wzrost gospodarczy, który ma być inteligentny, trwały oraz sprzyjający włączeniu społecznemu. W ramach jednej z inicjatyw przewodnich strategii „Europa 2020” – Europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym – wspomina się konkretnie o potrzebie zapewnienia spójności społecznej i terytorialnej, tak by korzyści ze wzrostu i zatrudnienia były powszechne, a osoby doświadczające ubóstwa i wykluczenia społecznego mogły żyć godnie oraz czynnie uczestniczyć w życiu społecznym. Wspomina się także o młodzieży, z myślą o której opracowano inicjatywę „Mobilna młodzież”, przewidującą usprawnianie systemów edukacyjnych – zarówno formalnego, jak i

pozaformalnego – oraz ułatwianie młodym ludziom wchodzenia na rynek pracy,

ZAZNACZAJĄC RÓWNIEŻ, ŻE:

5. Niniejsze konkluzje dotyczą wszystkich młodych ludzi, a zwłaszcza młodzieży ze środowisk migracyjnych⁽³⁾.

MAJĄC NA UWADZE FAKT, ŻE:

6. Aktywne zaangażowanie młodzieży odnosi się do wszystkich dziedzin wpływających na jej życie oraz do aktywnego uczestnictwa w procesach demokratycznych.
7. Włączenie społeczne młodzieży oznacza możliwość dostępu – niezależnie od płci, pochodzenia rasowego lub etnicznego, wyznania lub przekonań, niepełnosprawności, wieku i orientacji seksualnej – do takich usług, jak opieka zdrowotna, edukacja formalna oraz uczenie się pozaformalne i nieformalne, technologie informacyjno-komunikacyjne, kultura, mieszkalnictwo, usługi społeczne oraz zatrudnienie.
8. Różnorodność rasowa, etniczna, kulturowa i religijna jest jedną z najistotniejszych cech Unii Europejskiej. Jednym z głównych źródeł tej różnorodności są mobilność i migracja; w 2011 roku w UE mieszkało 20,5 mln obywateli państw trzecich, nazywanych w kontekście UE imigrantami (czyli ok. 4 % ogółu ludności UE), a 12,8 mln obywateli UE (czyli 2,5 % ogółu ludności UE) mieszkało w innym państwie członkowskim niż ich własne⁽⁴⁾.
9. Imigranci w poszczególnych państwach członkowskich są w różnym wieku. W 2011 roku ponad połowa z nich miała od 20 do 34 lat⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Artykuł 2 Traktatu o Unii Europejskiej.

⁽²⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁽³⁾ Na potrzeby niniejszych konkluzji termin „młodzież ze środowisk migracyjnych” będzie stosowany do młodych ludzi legalnie przebywających w UE, będących obywatelami państwa trzeciego, niezależnie od tego, gdzie się urodzili, oraz do osób, które stały się obywatelami przyjmującego państwa członkowskiego, ale których rodzice urodzili się poza UE. Na potrzeby niniejszych konkluzji termin „młodzi mobilni obywatele UE” będzie stosowany do obywateli UE przebywających w kraju UE, który nie jest krajem urodzenia ani ich, ani ich rodziców, a zatem korzystających z traktatowej swobody przemieszczania się i osiedlania. Ramy prawne mające zastosowanie do obywateli państw trzecich oraz do obywateli UE korzystających ze swobody przemieszczania się są różne. Należy pamiętać, że wszelkie środki odwołujące się do integracji mają zastosowanie do obywateli państw trzecich, a włączenie i aktywny udział w życiu społeczności lokalnej mają zastosowanie zarówno do młodych mobilnych obywateli UE, jak i do młodzieży ze środowisk migracyjnych.

⁽⁴⁾ Eurostat, Statistics in Focus, 31/2012.

⁽⁵⁾ Źródło: Eurostat (migr_pop2ctz).

10. Negatywny wpływ kryzysu gospodarczo-finansowego na wzrost i zatrudnienie szczególnie odczuwają młodzi ludzie o mniejszych szansach. Przede wszystkim stopa bezrobocia wśród młodzieży osiągnęła w Unii Europejskiej niepokojący poziom – dla osób w wieku poniżej 25 lat wynosi ona ponad 20 % i wciąż rośnie. 21,1 % młodych ludzi w wieku od 18 do 24 lat jest zagrożonych ubóstwem.
11. Wydarzenia w południowym regionie Morza Śródziemnego powodują od końca 2010 roku znaczne przemieszczanie się młodych migrantów, co bezpośrednio oddziałuje na granice UE.
12. Europejski fundusz na rzecz integracji imigrantów spoza UE (EIF) ma służyć promowaniu współpracy europejskiej, dzięki której można by zapewnić wszystkim porównywalne prawa, obowiązki i szanse⁽¹⁾,

UZNAJĄC, ŻE:

13. Dla pełnej integracji i spójności społecznej zasadnicze znaczenie mają edukacja formalna oraz uczenie się pozaformalne i nieformalne. Wszyscy młodzi ludzie powinni mieć równy dostęp do kształcenia, szkolenia i rynku pracy. Młodzież ze środowisk migracyjnych uczestnicząca w systemie edukacyjnym kraju przyjmującego może poszerzać wiedzę, umiejętności i kompetencje, co znacznie pomaga jej w zdobywaniu zatrudnienia.
14. Wsparciem edukacji formalnej jest uczenie się pozaformalne i nieformalne, które może przyczynić się do włączenia społecznego i ekonomicznego młodych ludzi. W tym kontekście dużą wagę ma działalność organizacji młodzieżowych oraz osób pracujących z młodzieżą, która to działalność jest podejmowana przez młodzież, z młodzieżą i dla młodzieży – szczególnie młodzieży ze środowisk migracyjnych.
15. Wiele działań z zakresu uczenia się pozaformalnego i nieformalnego jest promowanych za pomocą programów finansowych UE. Część programów, np. programy młodzieżowe, jest dostosowana do potrzeb młodzieży i dostępna dla wszystkich młodych ludzi bez względu na poziom wykształcenia, środowisko i decyzje życiowe.
16. Coraz więcej badań wskazuje na to, że młode kobiety i młodzi mężczyźni ze środowisk migracyjnych wciąż spotykają się ze znaczną defaworyzacją w edukacji, na rynku pracy oraz podczas przechodzenia z etapu edukacji do etapu zatrudnienia – choć duża część z nich zsojalizo-

wała się lub urodziła w kraju, w którym mieszka⁽²⁾. Ponadto dane dowodzą, że młode kobiety ze środowisk migracyjnych częściej niż młodzi mężczyźni doświadczają bezrobocia i wykluczenia społecznego.

17. Udana integracja migrantów jest nieodzowna dla dobrobytu, wzajemnego zrozumienia i komunikacji nie tylko wśród nich samych i w lokalnej społeczności, lecz także w całej UE, ponieważ przyczynia się zarówno do wzrostu gospodarczego, jak i do bogactwa kulturowego.
18. Dbanie o to, by młodzi mobilni obywatele UE oraz młodzież ze środowisk migracyjnych potrafili wykorzystać swój potencjał i aktywnie angażować się na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim, to zasadniczy czynnik, od którego zależy większe włączenie społeczne oraz zdrowe, trwałe, demokratycznie funkcjonujące i dalej rozwijające się społeczeństwo.
19. Rasizm, ksenofobia i inne formy nietolerancji nadal budzą w UE duże zaniepokojenie, także wśród młodzieży ze środowisk migracyjnych. Wszelkie działania kierowane do młodych osób, w tym do młodzieży ze środowisk migracyjnych, muszą być zgodne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej – zwłaszcza z propagowaniem niedyskryminacji, prawami dziecka oraz ochroną danych osobowych – i nie mogą prowadzić do stygmatyzacji żadnej z grup.

20. W zaangażowaniu młodzieży ze środowisk migracyjnych w życie demokratyczne, gospodarcze, społeczne i kulturalne powinny pomóc strategie służące włączeniu społecznemu,

CHCĄC ZWIĘKSZYĆ ZAANGAŻOWANIE I WŁĄCZENIE SPOŁECZNE MŁODZIEŻY ZE ŚRODOWISK MIGACYJNYCH, WSKAZUJĄ PONIŻSZE PRIORYTETY:

Ważne jest, by propagować pełne zaangażowanie i włączenie społeczne wszystkich młodych ludzi, zwłaszcza młodzieży ze środowisk migracyjnych – szczególnie w następujący sposób:

21. Angażując wszystkich młodych ludzi w opracowywanie, realizowanie i ocenianie wszystkich polityk mających na nich wpływ.
22. Propagując dialog międzykulturowy i zrozumienie międzykulturowe – zwłaszcza poprzez aktywne zaangażowanie osób o różnym pochodzeniu kulturowym w życie społeczne – a tym samym zwalczając dyskryminację, rasizm, ksenofobię i inne formy nietolerancji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2007/435/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. ustanawiająca Europejski Fundusz na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich na lata 2007–2013 jako część programu ogólnego „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” (Dz.U. L 168 z 28.6.2007, s. 18).

⁽²⁾ Badanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej na temat migrantów, mniejszości i zatrudnienia (2011).

23. Propagując równość młodych kobiet i mężczyzn – zwłaszcza poprzez zapewnianie równego dostępu do dobrego jakościowo kształcenia i szkolenia – oraz ułatwiając płynne przechodzenie z etapu edukacji do etapu zatrudnienia.
 24. Uznając zasadniczą rolę, jaką odgrywa uczenie się pozaformalne i nieformalne oraz walidowanie efektów uczenia się.
 25. Uznając rolę, jaką we wspieraniu włączania młodych ludzi pełnią organizacje młodzieżowe, w tym organizacje młodych migrantów, i inne podmioty społeczeństwa obywatelskiego.
 26. Aktywnie angażując organy lokalne, regionalne i krajowe we wdrażanie polityk włączenia społecznego, a także zwiększając ich współpracę w kwestiach związanych z migracją, w tym wspierania zaangażowania i włączenia społecznego młodych ludzi.
 27. Uznając wagę uczenia się języka urzędowego (języków urzędowych) państwa przyjmującego oraz innych języków obcych.
- Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:
28. Kształtując politykę i oferując usługi, uwzględniały specyficzne potrzeby i trudności młodzieży ze środowisk migracyjnych; zapewniły łatwe dostępne usługi młodym ludziom, którzy doświadczali dyskryminacji, ksenofobii i rasizmu lub są nimi zagrożeni; uznały przy tym, że aktywność obywatelska młodych ludzi [...] w równej mierze opiera się na ich obowiązkach i na woli aktywnego uczestnictwa w życiu społecznym.
 29. Propagowały pracę z młodzieżą i politykę młodzieżową, które zwiększałyby aktywne zaangażowanie, włączenie społeczne, solidarność i dialog międzykulturowy młodych ludzi, a tym samym prowadziły do zaakceptowania rosnącej różnorodności młodych ludzi; stworzyły nowatorskie metody pracy z młodzieżą w miejscach, gdzie spotykają się młodzi ludzie.
 30. Za pomocą pracy z młodzieżą propagowały rozwój osobisty i dobrostan wszystkich młodych ludzi, tak by mogli realizować swój potencjał oraz stawać się aktywnymi i zaangażowanymi członkami społeczeństwa.
 31. Wspierały aktywny udział młodzieży ze środowisk migracyjnych w życiu społeczności lokalnych oraz aktywne zaangażowanie w życie tych społeczności, zwłaszcza jeżeli chodzi o możliwości uczenia się pozaformalnego i nieformalnego.
 32. Zwiększały dostępność działań kulturalnych, sportowych i rekreacyjnych, gdyż są one ważnym sposobem włączania społecznego młodzieży ze środowisk migracyjnych oraz młodych mobilnych obywateli UE.
 33. Rozwinęły systemy kształcenia i szkolenia oraz zapewniły nauczycielom niezbędne szkolenia i kompetencje, by można było reagować na specyficzne potrzeby poszczególnych osób uczących się, w tym lepiej wspierać uczenie się młodzieży ze środowisk migracyjnych.
 34. Propagowały wielojęzyczność wśród młodych mobilnych obywateli UE i młodzieży ze środowisk migracyjnych oraz wspierały uczenie się języka urzędowego (języków urzędowych) kraju, w którym osoby te mieszkają, po to by mogły nabywać wiedzę oraz w pełni uczestniczyć w działaniach edukacyjnych, kulturalnych i społecznych.
 35. Współdziałały z osobami pracującymi z młodzieżą i z organizacjami młodzieżowymi, w tym z organizacjami młodych migrantów, przy opracowywaniu, propagowaniu i wspieraniu dostępnych **działań z zakresu partnerskiego uczenia się**, po to by zachęcać do wzajemnego szacunku, tolerancji i zrozumienia międzykulturowego.
 36. Propagowały włączenie społeczne w ramach społeczeństwa informacyjnego, np. zwiększając umiejętność korzystania z mediów wśród młodzieży ze środowisk migracyjnych.
 37. Wspierały młodych mobilnych obywateli UE oraz młodzież ze środowisk migracyjnych w przechodzeniu z etapu kształcenia lub szkolenia do etapu zatrudnienia oraz zapewniły wszystkim młodym ludziom równy dostęp do systemów gwarancji młodzieżowych zgodnie z krajowym ustawodawstwem i krajowymi usługami.
 38. Propagowały uczestnictwo młodych mobilnych obywateli UE oraz młodzieży ze środowisk migracyjnych w strukturach decyzyjnych oraz zwiększyły skuteczność ich zaangażowania i wkładu w polityki i programy ich dotyczące.
 39. Wspierały tworzenie sieci współpracy oraz zachęcały do tworzenia strategicznych partnerstw między organizacjami młodzieżowymi, w tym organizacjami młodych migrantów, władzami szczebla lokalnego, regionalnego i krajowego oraz sektorem prywatnym w celu organizowania projektów i spotkań, które prowadziłyby młodzi ludzie i które respektowałyby różnorodność i propagowały włączenie,
- Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:
40. Angażowały wszystkich młodych ludzi w opracowywanie, realizowanie i ocenianie wszystkich polityk mających na nich wpływ.

41. Przyjrzały się różnicom w uwarunkowanej płcią sytuacji młodych kobiet i młodych mężczyzn ze środowisk migracyjnych i ustanowiły środki na rzecz równych szans i równości płci.
 42. Doceniły ważną rolę, jaką w pomaganiu młodzieży ze środowisk migracyjnych w poszerzaniu wiedzy, umiejętności i kompetencji – drogą edukacji formalnej oraz uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, a także szans rozwoju – odgrywa społeczność lokalna.
 43. Jak najoptymalniej wykorzystały rok 2013 – będący Europejskim Rokiem Obywateli – by zwrócić uwagę na mobilność i na pełne zaangażowanie młodych mobilnych obywateli UE w europejskie życie społeczne, oraz lepiej uświadamiały młodym mobilnym obywatelom UE oraz młodzieży ze środowisk migracyjnych ich prawa i obowiązki, po to by propagować spójność i wzajemne zrozumienie.
 44. Propagowały współpracę i synergię międzysektorową różnych zainteresowanych stron zajmujących się kwestiami migracji na szczeblu krajowym, regionalnym i europejskim.
 45. Wspierały programy i działania ułatwiające dostęp do zatrudnienia i zwiększające zatrudnialność młodych mobilnych obywateli UE oraz młodzieży ze środowisk migracyjnych poprzez doradztwo zawodowe i informacje o możliwościach zatrudnienia, kształcenia i szkolenia.
 46. Zbadały, jakie są możliwości dotarcia do młodzieży ze środowisk migracyjnych z usługami informacyjnymi i doradczymi przeznaczonymi dla młodzieży, po to by móc bezpośrednio lub drogą internetową dostarczać ukierunkowanych, nowatorskich informacji i porad.
 47. Zachęcały do współpracy organizacje młodzieżowe, w tym organizacje młodych migrantów, oraz media – i wspierały taką współpracę – po to by promować bezstronny obraz młodzieży ze środowisk migracyjnych w celu zwiększenia jej włączenia społecznego.
 48. Z aprobatą przyjęły proponowane zalecenie Rady w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego oraz uznały m.in. organizacje młodzieżowe za kluczowych organizatorów uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, co ma szczególne znaczenie dla młodzieży ze środowisk migracyjnych.
 49. Staraly się dopilnować, by w realizacji nowych programów i innych instrumentów UE nakierowanych na młodzież mogli uczestniczyć wszyscy młodzi ludzie i by były one dostosowane do ich potrzeb; zwiększyły wsparcie i finansowanie działań młodzieżowych podejmowanych na wszystkich szczeblach w celu propagowania włączenia społecznego i dialogu międzykulturowego młodzieży z UE i spoza UE,
- ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:
50. Propagowała sprawdzone rozwiązania z zakresu włączenia społecznego młodych mobilnych obywateli UE oraz młodzieży ze środowisk migracyjnych, kierując się stosownymi analizami, np. sprawozdaniem politycznym Wspólnego Centrum Badawczego na temat technologii informacyjno-komunikacyjnych dla młodzieży defaworyzowanej oraz badaniem nad wartością pracy z młodzieżą, w którym przedstawione zostaną różnorodne działania z dziedziny pracy z młodzieżą i ich wartość dla młodych ludzi w UE.
 51. Zwiększyła synergii między stosownymi obszarami polityki, zwłaszcza powiązania między strategią UE na rzecz młodzieży a jednym z priorytetów strategii „Europa 2020”, którym jest wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu.
 52. Gromadziła dalsze dane i dalszą wiedzę na temat zaangażowania i włączenia społecznego młodzieży ze środowisk migracyjnych oraz młodych mobilnych obywateli UE.

ZAŁĄCZNIK

Tło polityczne

1. Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w dniu 28 czerwca 2001 r. w sprawie promowania inicjatywy, przedsiębiorczości i kreatywności młodych ludzi: od wykluczenia do pełnego potencjału ⁽¹⁾.
2. Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie integracji społecznej młodych ludzi o mniejszych szansach ⁽²⁾.
3. Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie kształcenia dzieci ze środowisk migracyjnych ⁽³⁾.
4. Rezolucja Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) ⁽⁴⁾.
5. Konkluzje Rady z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie roli sportu jako źródła i podstawy aktywnego włączenia społecznego ⁽⁵⁾.
6. Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie na temat pracy z młodzieżą ⁽⁶⁾.
7. Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie pt. „Aktywne włączanie młodzieży: walka z bezrobociem i ubóstwem” ⁽⁷⁾.
8. Konkluzje Rady w sprawie radzenia sobie z ubóstwem dzieci i propagowania ich dobrostanu – przyjęte w dniu 17 czerwca 2011 r. ⁽⁸⁾.
9. Konkluzje Rady z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie kompetencji językowych pozwalających zwiększać mobilność ⁽⁹⁾.
10. Konkluzje Rady w sprawie europejskiego programu integracji obywateli państw trzecich – przyjęte przez Radę ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w grudniu 2011 roku ⁽¹⁰⁾.
11. Komunikat Komisji pt. „Europejski program integracji obywateli państw trzecich” ⁽¹¹⁾.
12. „Europa 2020” – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu ⁽¹²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 196 z 12.7.2001, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 141 z 7.6.2008, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 301 z 11.12.2009, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 5.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 327 z 4.12.2010, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 137 z 27.5.2010, s. 1.

⁽⁸⁾ Doc. 11844/11.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 27.

⁽¹⁰⁾ Doc. 18296/11.

⁽¹¹⁾ COM(2011) 455 final.

⁽¹²⁾ COM(2010) 2020 final.

Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 27 listopada 2012 r. na temat wzmocnienia bazy dowodowej w procesie kształtowania polityki sportowej

(2012/C 393/06)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

1. PRZYWOŁUJĄC:

1. Mandat UE do – zgodnie z art. 165 TFUE – rozwoju europejskiego wymiaru sportu oraz wspierania europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu.
2. Plan prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2011–2014⁽¹⁾, przyjęty w dniu 20 maja 2011 r., w którym nadano wysoki priorytet wypracowaniu na szczeblu UE polityki sportowej opartej na dowodach i ustanowiono Grupę Ekspercką ds. Statystyki Sportowej, która zgodnie ze swoim mandatem może przedstawiać zalecenia dotyczących dalszego propagowania gromadzenia danych w dziedzinie sportu w oparciu o prowadzone prace.
3. Białą księgę Komisji na temat sportu z dnia 7 lipca 2007 r.⁽²⁾ oraz komunikat Komisji „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu” z dnia 18 stycznia 2011 r.⁽³⁾, w którym zwrócono uwagę na znaczenie, jakie ma solidna baza dowodowa dla podstaw procesu tworzenia polityki w dziedzinie sportu, w tym porównywalnych ogólnoeuropejskich danych dotyczących społecznych i ekonomicznych kwestii związanych ze sportem i w którym wyznaczono konkretne działania w zakresie zaspokojenia tej potrzeby.
4. Ustrukturyzowaną na szczeblu UE współpracę między państwami członkowskimi w dziedzinie statystyki sportowej koordynowaną przez Komisję, która prowadzona jest od 2006 r. i zaowocowała opracowaniem wspólnej metodologii pomiaru ekonomicznego znaczenia sportu na podstawie uzgodnionej unijnej definicji („wileńskiej definicji sportu”) oraz opracowaniu w kilku państwach członkowskich rachunków satelitarnych sportu⁽⁴⁾.
5. Ogólnounijne badania rozpoczęte przez Komisję w 2010 r. pt. „Udział sportu we wzroście gospodarczym i wzroście zatrudnienia w UE” i w 2011 r. pt. „Ewentualna przyszła funkcja monitorowania sportu w UE”⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 162 z 1.6.2011, s. 1.

⁽²⁾ Biała księga Komisji Europejskiej na temat sportu, COM (2007) 391 final.

⁽³⁾ Komunikat Komisji Europejskiej „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu”, COM(2011) 12 final.

⁽⁴⁾ System rachunków satelitarnych (tutaj: rachunek satelitarny sportu – RSS) definiuje się jako możliwie najpełniejsze ramy statystyczne służące do pomiaru ekonomicznego znaczenia danej branży gospodarki (tutaj: sektora sportowego) w gospodarce krajowej.

⁽⁵⁾ http://ec.europa.eu/sport/preparatory_actions/studies-surveys-conferences-and-seminars_en.htm

6. Pierwszą konferencję UE poświęconą statystyce sportowej, która odbyła się w Brukseli w dniu 23 marca 2011 r. i w której potwierdzono znaczenie uzyskiwania lepszych i w większym stopniu porównywalnych danych w dziedzinie sportu⁽⁶⁾,

2. BIORĄC POD UWAGĘ, ŻE:

1. Obecny kryzys finansowy i gospodarczy odbija się w znacznym stopniu na wydatkach publicznych w całej UE, co ma swoje odzwierciedlenie w tym, że wiele państw członkowskich przeznacza środki finansowe na te obszary polityki, w których tworzy się wzrost i miejsca pracy.
2. Wprowadzanie na wielu szczeblach przeprowadzono badania nad ekonomicznymi skutkami sportu, jednak wyniki zasadniczo nie pozwalały na porównania pomiędzy państwami. Obecnie jest coraz więcej dowodów na to, że sport ma znaczny udział w gospodarce Europy i jest ważnym czynnikiem generującym wzrost i zatrudnienie⁽⁷⁾, a jednocześnie gwarantuje spójność społeczną, dobrostan i rozwój przekrojowych umiejętności⁽⁸⁾, przyczyniając się w ten sposób do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”.
3. Według niedawnego ogólnounijnego badania udział sportu w całkowitej wartości dodanej brutto w UE wynosi 1,76 %⁽⁹⁾. Kiedy uwzględnimy efekty mnożnikowe udział sportu dochodzi nawet do 2,98 % całkowitej wartości dodanej brutto w UE. Okazało się ponadto, że wzrost w sektorze sportu wiąże się z dużą pracochłonnością, co uwidacznia się w tym, że udział sportu w całkowitej wielkości zatrudnienia w UE (wynoszący 2,12%) jest

⁽⁶⁾ http://ec.europa.eu/sport/news/eu-conference-on-sport-statistics_en.htm

⁽⁷⁾ Streszczenie „Badania nad udziałem sportu we wzroście gospodarczym i zatrudnieniu w UE”: <http://ec.europa.eu/sport/library/documents/b1/eusf2012-executive-summary-study-costegaeiteu-august-2012.pdf>. Jednym ze szczegółowych celów badania było opracowanie ram metodologicznych, które będą uwzględniały ekonomiczny wpływ sportu w UE. By cel ten osiągnąć, w badaniu wszystkie krajowe szacunki uwzględniono w ponadregionalnym systemie rachunków satelitarnych sportu (interpretując każde państwo członkowskie jako stanowiące regionalną jednostkę UE-27) zgodnie z wileńską definicją sportu.

⁽⁸⁾ Umiejętności i kompetencje przekrojowe – praca zespołowa, inicjatywa, wytrwałość, umiejętności organizacyjne – nabyte poprzez udział w sporcie lub organizacji sportu już od najniższego szczebla odgrywają istotną rolę w przygotowywaniu jednostek do realiów rynku pracy, gdzie takie umiejętności są wysoko cenione.

⁽⁹⁾ Udział sportu w europejskiej wartości dodanej jest zatem porównywalny z łącznym udziałem rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa oraz prawie 2,5 raza większy niż udział górnictwa i wydobywania; stanowi również przynajmniej ponad jedną piątą finansowej działalności usługowej, w tym ubezpieczeń i funduszy emerytalno-rentowych. Co sześćdziesiąte euro wytworzone i zarobione w UE jest związane ze sportem. „Badanie nad udziałem sportu we wzroście gospodarczym i zatrudnieniu w UE”: <http://ec.europa.eu/sport/library/documents/b1/eusf2012-executive-summary-study-costegaeiteu-august-2012.pdf>

większy niż w wartości dodanej brutto. Zważywszy na swoją nieproporcjonalnie wysoką pracochłonność, sport odgrywa ważną rolę w zagwarantowaniu zatrudnienia.

4. Gromadzenie różnorodnych danych powiązanych ze sportem i ich wykorzystanie w trakcie formułowania polityki może podnieść jakość polityk dotyczących sportu. W związku z tym rachunki satelitarne sportu uznaje się za cenny instrument generujący dowody do formułowania polityki sportowej. W niektórych państwach członkowskich osiągnięto doskonałe postępy w mierzeniu gospodarczego znaczenia sportu dzięki utworzeniu rachunku satelitarnego sportu na szczeblu krajowym.
 5. Wzmocnienie współpracy w dziedzinie polepszania poziomu wiedzy na temat sportu w UE można najlepiej osiągnąć poprzez międzysektorową współpracę między naukowcami, branżą sportową, ruchami sportowymi oraz krajowymi i europejskimi władzami publicznymi, w tym urzędami statystycznymi.
 6. Badania Eurobarometru okazały się być przydatnym narzędziem w zakresie porównywania, jak w państwach członkowskich zmieniają się w czasie tendencje w zakresie skutków różnych polityk sportowych; badania te nie mogą jednak zastąpić solidnych danych statystycznych dostarczanych przez Eurostat za pomocą Europejskiego Systemu Statystycznego.
 7. Zgodnie ze swoim mandatem Grupa Ekspertka ds. Statystyki Sportowej przygotowała pierwszy zestaw wyników ⁽¹⁾ dotyczących konkretnych aspektów wzmocnionej bazy dowodowej w dziedzinie sportu. Obejmuje on:
 - zalecenia polityczne w oparciu o udział sportu we wzroście gospodarczym i zatrudnieniu w UE, oraz
 - podręcznik dla krajowych urzędów statystycznych wyjaśniający, jak tworzyć rachunki satelitarne sportu.
 8. Tworząc lepszą bazę dowodową w procesie kształtowania polityki sportowej, należy wziąć pod uwagę ograniczenia budżetowe zarówno na szczeblu krajowych, jak i na szczeblu europejskim, które to ograniczenia są wynikiem kryzysu finansowego i gospodarczego.
3. ZACHĘCAJĄ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE DO:
1. Dalszych postępów w dobrowolnym opracowywaniu rachunków satelitarnych sportu dzięki wykorzystaniu dostępnych instrumentów metodologicznych, istniejących struktur współpracy na szczeblu UE oraz dzięki dążeniu do zaangażowania odpowiednich struktur rządowych, w tym krajowych urzędów statystycznych.
 2. Propagowania i wspierania inicjatyw służących poprawie gromadzenia i rozpowszechniania informacji i danych

dotyczących sportu, w tym istniejących danych krajowych, jako jednego ze środków wzmocnienia polityki sportowej opartej na dowodach.

4. ZWRACAJĄ SIĘ DO PREZYDENCJI RADY UNII EUROPEJSKIEJ, PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W GRANICACH SWOICH KOMPETENCJI:
 1. Ulepszały bazę dowodową w zakresie społecznych i ekonomicznych aspektów sportu w UE i w państwach członkowskich na przykład poprzez włączenie tych tematów do Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 i kolejnych rocznych programów prac statystycznych.
 2. Dążyły do wzmocnienia współpracy między odpowiednimi strukturami instytucjonalnymi odpowiedzialnymi za sport i statystykę na szczeblu UE oraz w państwach członkowskich, co powinno służyć podniesieniu świadomości na temat zapotrzebowania na solidne i porównywalne dane dotyczące sportu.
 3. Propagowały szersze rozumienie – z uwzględnieniem istniejących dowodów – kluczowej roli sportu jako jednego z czynników stymulujących wzrost, zatrudnienie i rozwój umiejętności oraz sprzyjającego spójności społecznej zarówno w kontekście tworzenia polityki krajowej i regionalnej, jak i strategii „Europa 2020”.
5. ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI EUROPEJSKIEJ, BY:
 1. Rozważyła skorzystanie z obecnych i przyszłych unijnych instrumentów finansowania w celu wsparcia krajowych działań związanych z opracowywaniem rachunków satelitarnych sportu.
 2. Propagowała wzmocnienie bazy dowodowej dla sportu, w szczególności dzięki wspieraniu na podstawie wcześniejszych prac w tej dziedzinie krajowych działań prowadzących do opracowania rachunków satelitarnych sportu oraz dzielenia się najlepszymi praktykami na szczeblu UE, aby doświadczalnie zmierzyć udział sportu w generowaniu wzrostu gospodarczego oraz w gwarantowaniu i zwiększaniu zatrudnienia w Europie:
 - określanie kluczowych potrzeb w zakresie danych niezbędnych do kształtowania europejskiej polityki sportowej, takich jak uczestnictwo w sporcie, a następnie prace w zakresie gromadzenia i upowszechniania ogólnounijnych danych dotyczących sportu w tych obszarach,
 - podejmowanie i rozpowszechnianie unijnych badań opinii, takich jak Eurobarometr, oraz badań zgodnych z priorytetami polityki sportowej wyznaczonymi przez Radę, a także przez uwzględnienie sportu w istniejących badaniach Eurostatu.

⁽¹⁾ <http://ec.europa.eu/sport/library/documents>

Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie propagowania aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu

(2012/C 393/07)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ ORAZ PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

1. PRZYPOMINAJĄC O POLITYCZNYM TLE PRZEDMIOTOWEJ KWESTII PRZEDSTAWIONYM W ZAŁĄCZNIKU, A ZWŁASZCZA O:

1. Planie prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2011–2014⁽¹⁾, przyjętym dnia 20 maja 2011 r., w którym stwierdzono, że aktywność fizyczna sprzyjająca zdrowiu jest jedną z kwestii priorytetowych we współpracy na szczeblu UE w obszarze sportu, i na mocy którego ustanowiono grupę ekspercką ds. sportu, zdrowia i zaangażowania mającą zastanowić się nad sposobami propagowania aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu i udziału w sporcie masowym.

2. Białej księdze Komisji na temat sportu z dnia 7 lipca 2007 r.⁽²⁾, w której podkreślono znaczenie aktywności fizycznej i przedstawiono zamiar Komisji zaproponowania przed końcem 2008 roku wytycznych w sprawie aktywności fizycznej; a także o komunikacie Komisji z dnia 18 stycznia 2011 r. na temat rozwijania europejskiego wymiaru sportu⁽³⁾, w którym stwierdzono, że sport stanowi podstawowy element każdego podejścia do kształtowania polityki mającej na celu zwiększenie aktywności fizycznej, i w którym wezwano do dalszych postępów na rzecz ustanowienia wytycznych krajowych, w tym procesu przeglądu i koordynacji,

2. PRZYJMĄC DO WIADOMOŚCI:

1. Wytyczne UE dotyczące aktywności fizycznej, z zadowoleniem przyjęte w konkluzjach prezydencji z nieformalnego posiedzenia unijnych ministrów sportu w listopadzie 2008 roku, w których to wytycznych wezwano do wdrożenia międzysektorowych polityk propagujących aktywność fizyczną, obejmujących całą populację, niezależnie od klasy społecznej, wieku, płci, rasy, pochodzenia etnicznego i sprawności fizycznej⁽⁴⁾,

3. BIORĄC POD UWAGĘ, ŻE:

1. WHO stwierdziła ostatnio, że niewystarczająca aktywność fizyczna jest czwartym w kolejności czynnikiem ryzyka w przypadku przedwczesnych zgonów i chorób na świecie⁽⁵⁾.

2. Aktywność fizyczna jest jednym z najskuteczniejszych sposobów zapobiegania chorobom niezakaźnym i zwalczania otyłości⁽⁶⁾. Jest również coraz więcej dowodów na pozytywną korelację między ćwiczeniami a zdrowiem psychicznym i procesami poznawczymi⁽⁷⁾. Brak aktywności fizycznej ma szkodliwy wpływ nie tylko na zdrowie poszczególnych osób, lecz także na systemy opieki zdrowotnej i całą gospodarkę, z powodu znacznych bezpośrednich i pośrednich kosztów braku aktywności fizycznej dla gospodarki⁽⁸⁾. Dzięki korzyściom w zakresie profilaktyki, leczenia i rehabilitacji, płynącym, niezależnie od wieku, z aktywności fizycznej, ma ona szczególne znaczenie w świetle starzenia się populacji Europy i utrzymania wysokiej jakości życia na jego każdym etapie.

3. Z powodu rosnącej świadomości znaczenia aktywności fizycznej w ciągu całego życia propagowanie takiej aktywności zintensyfikowano na różnych szczeblach i dzięki różnym strategiom, politykom i programom. W niektórych państwach członkowskich UE podjęto istotne wysiłki, by umożliwić obywatelom zwiększenie aktywności fizycznej i by do tego zachęcić. Działania informacyjne, mające na celu propagowanie aktywności fizycznej, prowadzone z udziałem sektora sportu, mogą być użytecznym narzędziem pomagającym dotrzeć do obywateli.

4. Ogólnie odsetek obywateli UE, których aktywność fizyczna jest na zalecanym poziomie, nie zwiększył się w ostatnich latach; w niektórych państwach aktywność ta nawet spada⁽⁹⁾. Obecne wysokie wskaźniki braku aktywności fizycznej budzą poważne obawy w UE i jej państwach członkowskich, zarówno z punktu widzenia ochrony zdrowia, jak i z punktu widzenia społecznego, a także gospodarki.

5. Skuteczne propagowanie aktywności fizycznej prowadzące do zwiększenia wskaźników takiej aktywności musi objąć różne sektory – jak przedstawiono w pkt 6 – w tym sektor sportu, z uwagi na fakt, że aktywność sportowa i sport dla wszystkich należą do głównych źródeł aktywności fizycznej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 162 z 1.6.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dok. 11811/07 – COM(2007) 391 final.

⁽³⁾ Dok. 5597/11 – COM(2011) 12 final.

⁽⁴⁾ Wytyczne UE dotyczące aktywności fizycznej: http://ec.europa.eu/sport/library/documents/c1/eu-physical-activity-guidelines-2008_en.pdf. Konkluzje prezydencji francuskiej na temat sportu i zdrowia: http://ec.europa.eu/sport/library/documents/b21/ue08pfue_conclusions_presidence_definitives_en.pdf

⁽⁵⁾ Światowe zalecenia dotyczące aktywności fizycznej na rzecz zdrowia, WHO, 2010.

⁽⁶⁾ http://www.who.int/healthinfo/global_burden_disease/global_health_risks/en/index.html

⁽⁷⁾ <http://www.health.gov/paguidelines/Report/pdf/CommitteeReport.pdf>

⁽⁸⁾ WHO Europe (2007): Europejskie ramy propagowania aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu.

⁽⁹⁾ Komisja Europejska: Specjalne wydanie Eurobarometru 183-6 (grudzień 2003), 246 (listopad 2006), 213 (listopad 2004) i 334 (marzec 2010).

6. Wytyczne UE dotyczące aktywności fizycznej stanowią dobrą podstawę do ułatwienia kształtowania międzysektorowych polityk zmierzających do propagowania aktywności fizycznej, w szczególności w obszarach: sportu, zdrowia, edukacji, środowiska, gospodarki przestrzennej i transportu, gdyż zapewniają państwom członkowskim wskazówki odnoszące się do rozwijania krajowych strategii aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu.
 7. Niektóre państwa członkowskie już włączyły te wytyczne lub pewne zasady leżące u ich podstaw do krajowych polityk i strategii. Generalnie istnieją jednak znaczne różnice między podejściami państw członkowskich, zatem wdrażanie polityk w zakresie aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu, jak zaplanowano w wytycznych, mogłoby zostać jeszcze usprawnione.
 8. Grupa ekspercka ds. sportu, zdrowia i zaangażowania określiła, zgodnie ze swoim mandatem, zestaw zalecanych środków dotyczących konkretnych aspektów skuteczniejszego propagowania aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu. Obejmują one ⁽¹⁾:
 - wkład w inicjatywę UE zmierzającą do dalszego wdrażania w państwach członkowskich wytycznych UE dotyczących aktywności fizycznej dzięki miękkiemu systemowi monitorowania,
 - wytyczne na rzecz wzmocnienia współpracy w państwach członkowskich między sektorem sportu i sektorem opieki zdrowotnej,
 - zestaw zasad dotyczących wkładu aktywności fizycznej w aktywne starzenie się w UE i jej państwach członkowskich,
4. WZYWAJĄ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE DO:
1. Dalszych postępów w kształtowaniu i wdrażaniu strategii i międzysektorowych polityk mających na celu propagowanie aktywności fizycznej, z uwzględnieniem wytycznych UE dotyczących aktywności fizycznej lub zasad leżących u ich podstaw.
 2. Zachęcania do inicjatyw na właściwym szczeblu – i do ich wspierania – z myślą o propagowaniu aktywności fizycznej w sektorze sportu, takich jak na przykład konkretne wytyczne na rzecz zwiększenia oferty w zakresie aktywności fizycznej w lokalnych klubach sportowych, konkretne programy w określonej dyscyplinie wprowadzane przez organizacje sportowe i w ramach sportu dla wszystkich lub konkretne działania w klubach fitnessu, które mogłyby być stosowane przez ruch sportowy oraz sektor fitnessu i które mogłyby ułatwiać współpracę z innymi sektorami, w szczególności w zakresie edukacji i zdrowia.
3. Zachęcania do włączania aktywności fizycznej wspierającej aktywne starzenie się do krajowych polityk i systemów finansowania sportu i w konsekwencji rozważenia projektów mających na celu propagowanie aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu wśród osób starszych, z uwzględnieniem różnych stopni zdolności funkcjonalnych.
 4. Propagowania – w stosowny sposób i zgodnie z krajowym systemem opieki zdrowotnej – ścisłej współpracy między sektorem sportu, sektorem opieki zdrowotnej i innymi sektorami, z uwzględnieniem najlepszych praktyk wypracowanych w niektórych państwach członkowskich.
 5. Rozważenia zastosowania działań uświadamiających i informacyjnych – zarówno na szczeblu krajowym, jak i lokalnym – mających stymulować zainteresowanie obywateli aktywniejszym stylem życia,
5. ZWRACAJĄ SIĘ DO PREZYDENCJI RADY UNII EUROPEJSKIEJ, PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W ZAKRESIE SWOICH KOMPETENCJI:
1. Zintensyfikowały współpracę między tymi obszarami polityki, którym – zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi aktywności fizycznej – podlega propagowanie aktywności fizycznej, a w szczególności sektorami: sportu, zdrowia, edukacji, środowiska, gospodarki przestrzennej i transportu.
 2. W przypadku Europejskiego Roku Aktywności Osób Starszych i Solidarności Międzypokoleniowej (2012) – dopilnowały, by zasady aktywności fizycznej wspierającej aktywne starzenie się przygotowane przez grupę ekspercką ds. sportu, zdrowia i zaangażowania zostały, w stosownych przypadkach, uwzględnione w działaniach podejmowanych w wyniku tego Europejskiego Roku i w sporcie krajowym w odniesieniu do wszystkich strategii.
 3. Ulepszały bazę dowodową dla polityk przygotowywanych po to, by propagować aktywność fizyczną sprzyjającą zdrowiu i uczestnictwo w sporcie w UE i jej państwach członkowskich, na przykład poprzez zawarcie aktywności fizycznej w Europejskim programie statystycznym 2013–2017,
6. ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI EUROPEJSKIEJ, BY:
1. W świetle poprzednich prac w tym zakresie, w szczególności wytycznych UE dotyczących aktywności fizycznej, przygotowała wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu oraz by rozważyła włączenie do niego miękkih ram monitorowania w celu oceny postępów za pomocą ograniczonego zestawu wskaźników, który w jak największym stopniu będzie korzystał z dostępnych źródeł danych, jak zaleciła grupa ekspercka ds. sportu, zdrowia i zaangażowania.
 2. Prowadziła regularne badania ankietowe dotyczące sportu i aktywności fizycznej oraz uwzględniła badania związane z aktywnością fizyczną sprzyjającą zdrowiu w przyszłym programie badawczym UE.

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/sport/news/20120803-eu-xg-shp-fin-rpt_en.htm

3. Propagowała i wspierała dzielenie się w UE najlepszymi praktykami w zakresie aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu i uczestnictwa w sporcie, między innymi poprzez wsparcie dla projektów i rozpowszechniania ich wyników w ramach właściwych systemów finansowania i programów UE. Wymiana najlepszych rozwiązań może być powiązana z:
- edukacją, informacją i zwiększaniem świadomości na wszystkich odpowiednich szczeblach,
 - współpracą między właściwymi sektorami polityki oraz z zaangażowaniem odpowiednich podmiotów we wdrażanie istniejących wytycznych,
 - rolę ruchu sportowego, w szczególności klubów, oraz organizacji zajmujących się sportem dla wszystkich,
 - skutecznymi strategiami, politykami i programami, obejmującymi wyniki ocen,
- ewentualnymi politykami i środkami ustawodawczymi, które okazały się skuteczne w radzeniu sobie z brakiem aktywności fizycznej w poszczególnych państwach członkowskich UE.
4. Rozważyła ustanowienie corocznego Europejskiego Tygodnia Sportu (biorąc pod uwagę finansowe i organizacyjne aspekty takich obchodów) jako środka propagowania aktywności fizycznej i uczestnictwa w sporcie na wszystkich szczeblach, z uwzględnieniem podobnych inicjatyw krajowych i we współpracy z odpowiednimi organizacjami sportowymi. Środek w postaci takiego tygodnia powinien bazować na obecnie prowadzonych kampaniach informacyjnych, z uwzględnieniem doświadczeń zdobytych w ich wyniku i stanowiąc dla nich wartość dodaną oraz powinien wykorzystywać wyniki powiązanych projektów finansowanych z działań przygotowawczych 2009 w dziedzinie sportu, a także wyniki projektów finansowanych z powiązanych zaproszeń do składania wniosków w ramach działań przygotowawczych 2012 obejmujących zwiększanie świadomości w zakresie sportu.
-

ZAŁĄCZNIK

- Konkluzje Rady z dnia 1–2 grudnia 2011 r. w sprawie zmniejszania różnic zdrowotnych w UE poprzez zorganizowane działania na rzecz promowania zdrowego stylu życia ⁽¹⁾,
 - biała księga Komisji Europejskiej: Strategia dla Europy w sprawie zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością ⁽²⁾,
 - decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 940/2011/UE z dnia 14 września 2011 r. w sprawie Europejskiego Roku Aktywności Osób Starszych i Solidarności Międzypokoleniowej (2012) ⁽³⁾, obejmująca rolę aktywności fizycznej w tym kontekście.
-

⁽¹⁾ Dok. 16708/11.

⁽²⁾ Dok. 9838/07 – COM(2007) 279 final.

⁽³⁾ Dz.U. L 246 z 23.9.2011, s. 5.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

